

ธาราสัมพันธ์

รวมบทความ เรื่องสั้น เพื่อสมาชิกและคนไทยในเยอรมนี

THARA – Magazin

เนื่องในโอกาสพระราชพิธีบรมราชาภิเษก พุทธศักราช ๒๕๖๒
ขอพระองค์ทรงพระเจริญ

ด้วยเกล้าด้วยกระหม่อม ขอเดชะ
ข้าพระพุทธเจ้า สมาคมธารา

จากใจ บ.ก.

ในยุคสมัยบริโภคนิยมที่เต็มไปด้วยการแข่งขัน คุณค่าของคนนิยมนัดกันด้วยจำนวนเงิน ข้าวของเครื่องใช้ราคาแพง เพื่อแสดงฐานะและความสำเร็จในอาชีพหน้าที่การงาน การทำงานอาสาสมัครที่ไม่มีผลตอบแทนเป็นตัวเงิน จึงดูเหมือนเป็นสิ่งล้าสมัย ตกยุค ดังจะเห็นได้ว่า งานอาสาสมัครในปัจจุบัน ล้วนแต่มีบุคลากรเต็มๆ ที่ทำงานมาเป็นทศวรรษ หากมีคนรุ่นใหม่เข้ามาร่วมงานได้ยากยิ่ง เป็นคำถามข้อใหญ่สำหรับผู้เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและหน่วยงานอาสาสมัครเองว่าจะทำอย่างไรให้ดึงดูดใจคนรุ่นใหม่ให้มาร่วมงานมากขึ้น

เมื่อได้พูดคุยกับอาสาสมัครหลายท่าน สิ่งหนึ่งที่เหล่านั้ที่พูดเหมือนกันคือ แม้ผลตอบแทนจากการทำงานอาสาสมัครจะไม่เคยมาในรูปแบบของเงิน (อย่างตีกี๋มีค่าเดินทาง ค่าที่พักให้ อย่างร้ายก็ต้องควักกระเป๋าจ่ายเองทั้งหมดทั้งสิ้น) แต่สิ่งที่ได้นอกเหนือไปจากนั้นมีมากมายนับไม่ถ้วนทีเดียว ไม่ว่าจะเป็นมิตรภาพ เพื่อนใหม่ เรื่องไปถึงการได้รู้จักคนในหลากหลายสาขาอาชีพที่จะทำให้สามารถต่อยอดไปได้อีกหลายๆ ด้าน รวมทั้งทักษะการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม การพูดในที่สาธารณะ การเป็นผู้นำ การใช้ศิลปะวาจาเพื่อโน้มน้าวใจและ/หรือเยียวยาผู้อื่น ทักษะการวางแผนเตรียมงานและแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ฯลฯ ซึ่งหากไปซื้อคอร์สเข้าอบรมเพื่อพัฒนาตัวเองในหัวข้อเหล่านี้ก็ต้องเสียสตางค์ในราคาสูงมากทีเดียว ที่สำคัญไม่แพ้กัน คือ ความรู้สึกความภาคภูมิใจ ความรู้สึกว่าคุณค่าที่ได้แบ่งปันช่วยเหลือผู้อื่น และทำประโยชน์คืนสู่สังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งให้กับคนไทยด้วยกัน

เพราะเราเชื่อว่าการทำงานอาสาสมัคร เมื่อไม่มีผลตอบแทนเป็นเงิน ดังนั้น มันจะต้องให้ประสบการณ์ที่ดี ให้ความสุข และสนุก พวกเราชาวธาราขอให้สัญญาว่า หากคุณผู้อ่านสนใจในกิจกรรมอาสาสมัครสารพัดด้านที่พวกเรากำลังดำเนินการกันอยู่และตัดสินใจเข้าร่วมด้วยแล้ว อย่างน้อยที่สุด คุณจะได้รับความสุข สนุกสนาน อิ่มเอมใจกลับไปอย่างแน่นอนค่ะ

ทั้งนี้ ขอขอบคุณสำหรับคำติชมและกำลังใจต่อทั้งสมาคมธาราและวารสารสัมพันธ์ ในรอบปีที่ผ่านมา ฉบับนี้เรามุ่งเน้นเนื้อหาไปตามหัวข้อการประชุมสามัญประจำปีของเรา อันได้แก่ “เมื่อครอบครัวมีปัญหา ปกป้องใคร” จึงมีเนื้อหาเริ่มตั้งแต่การปรับตัวเข้าสู่สังคมเยอรมัน การเตรียมตัวเมื่อต้องไปจนถึงเมื่อเกิดปัญหาขึ้นในครอบครัว เราจะสามารถไปปรึกษาและขอรับความช่วยเหลือจากหน่วยงานใดได้บ้าง พร้อมกับบทสัมภาษณ์ของพี่รุ่นเก่าและสมาชิกท่านอื่นๆ ที่น่าสนใจ ยังคงมีครบครันเช่นเดิม

ทีมงานวารสารธาราสัมพันธ์น้อมรับความคิดเห็น ข้อเสนอแนะ และ ยินดีที่จะได้ร่วมงานกับทุกๆ ท่านเช่นเคยนะคะ

โสภาพร คุวรัช
บรรณาธิการ

คณะกรรมการบริหารและทีมงาน

อรดี ไคลุส
Oradee Kailus
รองประธาน
2. Vorsitzende
Hamburg

สุชาดา ไบเยอร์
Suchada Beyer
ประธาน
1. Vorsitzende
Paderborn

นิรัญ หากระสัง
Niran Kakrasung
ผู้ตรวจสอบบัญชี
Kassenprüfer
Frankfurt

จิระพรรณ ออกเคอร์
Chiraphan Ocker
เหรัญญิก
Kassenwart
München

โสภาพร ควร์ซ
Sopaporn Kurz
วารสารธาธา
Frankfurt

มฤดี ชเตาฟฟ์
Monludée Stauff
ข้อมูลและสารสนเทศ
ระบบเอกสารข้อมูลสมาคม
Erlangen

วันวิภา น้ําทิพย์
Wanwiwa Numtip
โครงการ เครือข่ายและงบประมาณ
München

สุจิตร์น ชเตียร์
Sujirat Stier
ประชาสัมพันธ์
Fürth

อรวรรณ ชไนเดอร์
Orawan Schneider
ประชาสัมพันธ์
Nürnberg

ปราณี ไรเซนบัค
Pranee Reichenbach
กิจกรรมครอบครัว แม่และเด็ก
Waldkirch

นิษฐนิกา เอ็กซ์เนอร์
Nitnipa Exner
กิจกรรมการศึกษาและวิชาชีพ
Hamm am Rhein

พรพรรณ วิงเคลมานน์
Pornphan Winkelmann
กิจกรรมด้านสุขภาพ แรงงาน
สวัสดิการของคนไทยในต่างแดน
Bremen

จูไรวรรณ เคอร์เนอร์
Juraiwan Körner
กิจกรรมครอบครัว แม่และเด็ก
Freiburg

ณัฐวดี เล็พทีน
Nathavadee Leptien
กิจกรรมจัดหาทุน
Duisburg

อรอุมา โฮล์ตเติร์ค
Onuma Holttdirk
กิจกรรมเครือข่าย
Lippstadt

นงค้ณูช เอเบอร์ลิง
Nongnut Ebeling
Hamburg

ศรัญญา วอลล์เฮอเฟอร์
Saranya Wollhöver
กิจกรรมจัดหาทุน
Duisburg

การปรับตัวเข้าสู่สังคมใหม่

โดย มลฤดี ชเตาพพ์

ตอนย้ายถิ่นฐานตามสามีมาอยู่เยอรมนีใหม่ๆ น้องหลายคนคงเคยตั้งคำถามกับตัวเองว่า

ทำไมภาษาเยอรมันถึงยากบ้างบอกแตกต่างอย่างนี้นะ อึดอัดเหลือเกิน...

แต่ไม่ว่าจะบ่นดังแค่ไหน อยากรู้อย่างไรเสียเราก็ต้องเรียน ต้องผ่านให้ได้ จะได้หางานทำสักที จะได้มีรายได้ส่งให้พ่อแม่ทางเมืองไทย

ทำไมถึงหางานทำไม่ได้สักที เราอุตส่าห์เรียนมาตั้งเยอะ นี่เราก็คิดผิดหรือเปล่าที่ลาออกจากงานมาอยู่ที่นี่

ใครที่เคยคิดแบบนี้ รับรองว่าจะต้องออกอาการหงุดหงิดระดับหนึ่ง ให้สามีได้รับรู้ว่าที่ฉันตกอยู่ในสภาพนี้ก็เพื่อครอบครัว เพื่อเธอนะ ฉันคือผู้เสียสละ เข้าใจไหม....

ทำไมถึงไม่เข้าใจกันบ้าง งอนแล้ว ยังไม่รู้ตัวอีก

ชีวิตคู่ในบ้านใหม่เมืองใหม่ เรายังต้องเรียนรู้จักกันอีกมาก บ่อยครั้งที่ผู้หญิงอย่างเราตั้งคำถามข้างต้น แต่แทนที่จะจับเข้าคุยกันกับสามี กลับโทรไปหาเพื่อนที่นั่น หรือที่ไทยเพื่อบ่นระบายและหาทางออกต่างๆ นานา

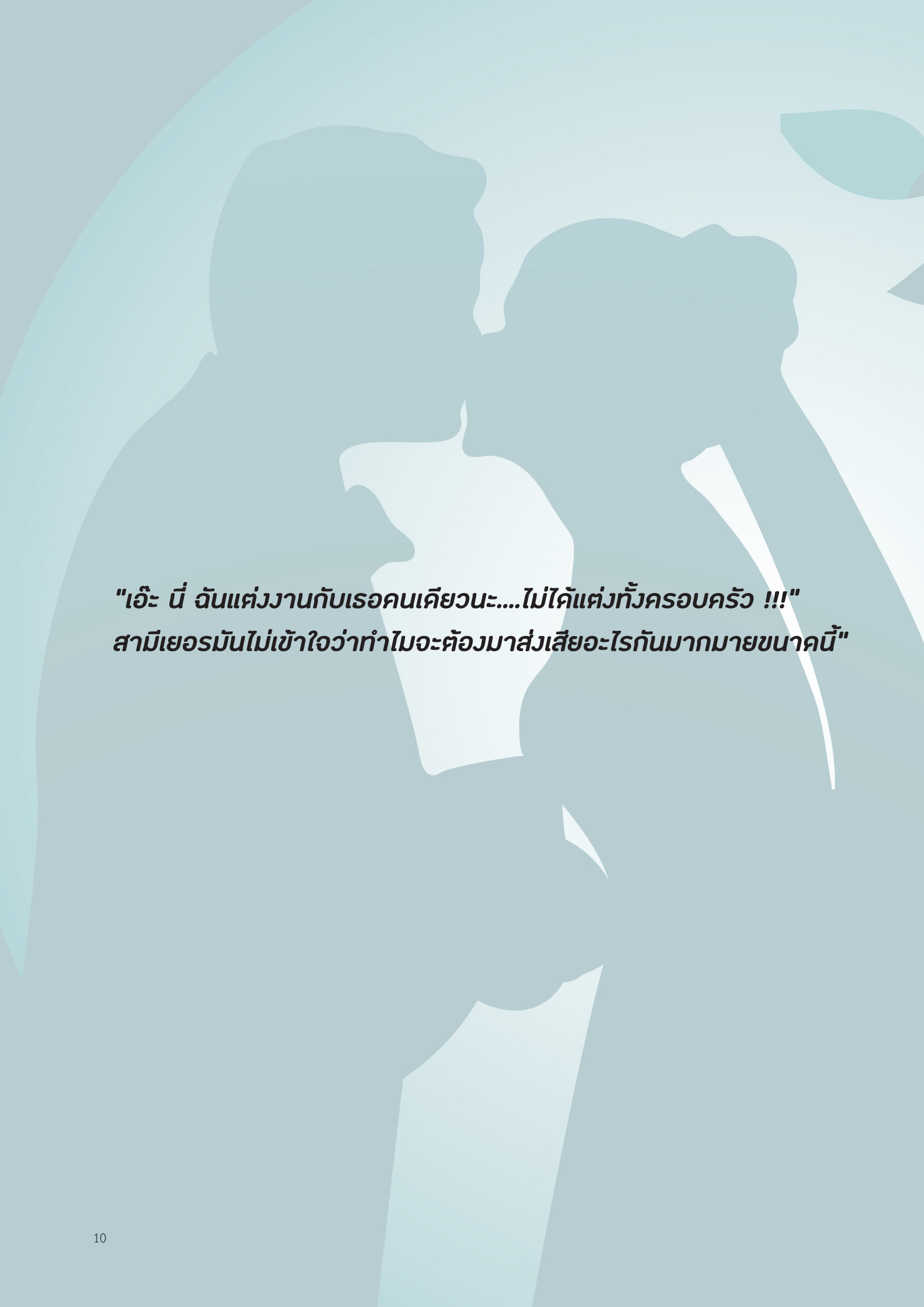
พอเรามีลูก แนนอนที่สุด เราเป็นคุณแม่่มือใหม่ที่อยากให้ลูกโตมาแบบสองวัฒนธรรม อะไรดีแม่ทำให้ลูกหมด แต่ไอ้ที่เราว่าดี คุณสามีหรือคุณปู่คุณย่าอาจบอกว่าไม่เหมาะไม่ควร เอ...นี่มันลูกฉันนะ พวกเขาเป็นใคร - รับรองว่า หากใครคิดแบบนี้เมื่อไร จะต้องจบการทะเลาะเบาะแว้งด้วยคำพูดที่ว่า ที่ลูกเป็นอย่างนี้ก็เพราะ (พวก) เธอนั่นแหละ...

นี่คือความกดดันที่หลายๆ คนแบกมันไว้ และเก็บไว้ในใจ แรกเริ่มก็อยู่ที่เยอรมนีด้วยความหวัง แต่พอเวลาผ่านไปแล้วเกิดเหตุการณ์ที่ไม่เป็นตามแผนชีวิต หลากๆ เรื่องผ่านเข้ามาในชีวิตคู่ เราต้องเรียนรู้และฝ่าฟันกับมันให้ได้ บางเรื่องเหมือนเป็นเรื่องเล็ก แต่หากปล่อยปละละเลยจนเกิดความระคายเคืองใจกันแล้ว ไม่ว่าจะอีกฝ่ายจะทำอะไร มันก็ดูขัดหูขัดตา ตีตลบไปหมด จากปัญหาเล็กๆ บานปลายกลายเป็นปัญหาครอบครัวใหญ่โตและนำไปสู่การหย่าร้างในที่สุด ส่งผลกระทบต่อทุกคนที่เกี่ยวข้องโดยเฉพาะลูกน้อย ดังนั้น ไม่ว่าจะความกดดันนั้นจะมีเหตุมาจากภาษา ความคิด การสั่งสอน สิ่งแวดล้อม หรือระบบสังคม สิ่งสำคัญที่สุดอันดับแรก คือ ขอให้เราตระหนักหรือรู้ตัวว่าการที่เราต้องย้ายสามีมาอยู่ที่นี่ เรามีความกดดันติดตัวมาอยู่แล้ว ไม่มากก็น้อย

เพียงเท่านี้ ก็มีชัยไปกว่าครึ่ง เพราะอย่างน้อยที่สุด เราก็ตระหนักรู้ด้วยตัวเองว่า เรากำลังมีความกดดัน ซึ่งหากมันทำให้เกิดปัญหาในการใช้ชีวิตคู่ ชีวิตครอบครัว เราก็ต้องหาหนทางแก้ไข เพื่อปิดเป่าบรรเทาปัญหาของเรา

หากเป็นไปได้ เราควรเปิดใจคุยกัน หรือเตรียมรับมือกับเหตุการณ์เหล่านี้อย่างมีเหตุและผล อย่าปล่อยปละละเลยจนกลายเป็นปัญหาครอบครัวขึ้นมาได้ โดยส่วนใหญ่แล้วคนเยอรมันไม่รู้จักการกวน แล้วจะให้เขาเข้าใจเราได้อย่างไรเล่า เขาถูกสอนให้พูดและแสดงออกโดยอิสระเสรี สำหรับเขา การพูดคือการแก้ปัญหา

การเตรียมตัวเตรียมใจที่ดีจะทำให้น้องเป็นคนที่ไม่คิดดี มีชีวิตคู่ที่ราบรื่น ปรับตัวเข้าหากันเป็นหนึ่งเดียว เหมือนลูกเลือดเตอริ่งรางวัลที่หนึ่งเสียวะคะ

**"เอ๊ะ นี่ ฉันแต่งงานกับเธอคนเดียวนะ....ไม่ได้แต่งงานทั้งครอบครัว !!!"
สามีเยอรมันไม่เข้าใจว่าทำไมจะต้องมาส่งเสียอะไรกันมากมายขนาดนี้"**

ประสบการณ์การใช้ชีวิตอยู่ในเยอรมนี

โดย ปรานี ไรเซนบัค

.....ดิฉันชื่อ ปรานี ไรเซนบัค มรสุมชีวิตได้พัดพาให้มาอยู่เยอรมนีตั้งแต่ปี 1997 จนถึงปัจจุบัน ชีวิตคู่กับสามีชาวเยอรมันคนแรก คนที่เราคิดว่าใช่ตอนเจอกันที่เมืองไทย ตัดสินใจหอบผ้าหอบผ่อนตามเขามาอยู่ที่เยอรมนี ดิฉันวาดฝันไว้อย่างสวยงาม และแล้วฝันก็ต้องสลาย เพราะมันไม่ได้สวยงามอย่างที่คิดเอาไว้

เคยฝันไว้ว่าเมื่อมาอยู่เมืองนอกแล้ว จะหางานทำแล้วส่งเงินกลับบ้าน ให้พ่อแม่พี่น้องให้ได้อยู่ดีกินดี แต่ต้องมาเจอปัญหาเรื่องภาษาจึงหางานทำไม่ได้ และไม่มีเงินส่งทางบ้าน ไหนจะเจอเรื่องปัญหาอาหารการกิน ดินฟ้าอากาศ แถมยังเรื่องวัฒนธรรมที่แตกต่างอย่างกับหน้ามือ หลังมือ สามีก็ไม่ได้มีเงินเดือนมากพอที่จะส่งทางบ้านเหมือนที่เราคิด

เหตุที่ทำให้ชีวิตคู่ครั้งแรกของดิฉันไม่ราบรื่น

1. เราสื่อสารกันไม่ค่อยจะรู้เรื่อง
2. เราไม่ได้มีข้อตกลงกันก่อนที่จะมาอยู่ด้วยกัน
3. ทุกครั้งที่มีปัญหาเราจะหันหน้าเข้าหาสุรยาเมา คิดเองเออเอง ประทุตงสารพัดเรื่อง จึงทำให้ชีวิตคู่ประสบปัญหามากมาย สุดท้ายก็ต้องแยกทางกัน มีเพื่อนคนไทย พอได้ปรับทุกข์ แต่ท้ายสุดเขาก็เอาเราไปประจานต่างๆ นานา

ชีวิตคู่กับสามีคนปัจจุบัน

ช่วงแรกๆ ที่เราอยู่ด้วยกันดูเหมือนจะไปกันไม่รอด เพราะดิฉันเอาแต่ใจตัวเอง ชอบดื่มชอบเที่ยว และทุกครั้งที่มา ชอบมโนเรื่องต่างๆ นานา ดิฉันโชคดีที่ได้เจอสามีที่ใจเย็นและมีเหตุผล เขาพยายามอธิบายทุกเรื่องที่เราข้องใจ แล้วเราก็เริ่มเปิดอกคุยกัน บอกเขาทุกเรื่องในสิ่งที่เรากลัว โดยเฉพาะ “กลัวว่าเค้าจะรับภาระหน้าที่ที่เราต้องดูแลพ่อแม่พี่น้องที่เมืองไทยไม่ได้” สามีบอกว่า เรื่องช่วยเหลือครอบครัว มันเป็นเรื่องของอนาคต ยังมาไม่ถึง ส่วนเรื่องอดีตที่ผ่านมาเขาไม่ติดใจ ขอให้เราอยู่กับปัจจุบัน มีอะไรให้คุยกัน จึงทำให้ชีวิตครอบครัวของเราดีขึ้นตามลำดับ

ท้องแล้วจ้า... ทำอย่างไรดี?

โดย โสภาพร ควรัช

เมื่อมีโอกาสใช้ชีวิตคู่ มีครอบครัว ความฝันของคุณจำนวนไม่น้อยคือ การมีโช่ทองคำคล้องใจ หากคุณเป็นคนที่กำลังถือที่ตรวจการตั้งครรภ์อยู่ในมือและมีผลขึ้นเป็นสองขีด! คุณกำลังท้อง แถมยังเกิดขึ้นในประเทศเยอรมนีที่ไม่คุ้นเคยเอาเสียด้วย! คุณดีใจมากและสับสนมากในเวลาเดียวกันว่าจะต้องทำอะไรต่อไป! กรุณาหายใจเข้าลึกๆ สามครั้ง ผ่อนคลายตัวเองและเริ่มอ่านบทความนี้ค่ะ

อันดับแรกสุด หลังจากที่คุณตรวจพบว่าตัวเองท้อง หรือสงสัยว่าอาจตั้งท้องได้ เช่น ประจำเดือนไม่มาหลายวันแล้ว คุณควรไปพบหมอผู้หญิง (Frauenarzt/ Gynaekologe) เพื่อตรวจยืนยันให้แน่ใจ เมื่อคุณหมอตรวจพบชัดเจนแล้วว่าท้องจริง คุณหมอจะให้ Mutterpass หรือสมุดประจำตัวคุณแม่มา ซึ่งหมายความว่า เครื่องมือทางการแพทย์ และ วิทยาศาสตร์ได้พิสูจน์แล้วว่านี่คือชีวิตน้อยๆ อยู่ในท้องจริง คุณไม่ได้กำลังฝันไป คุณหมอจะคำนวณวันคลอดให้ด้วย เพื่อให้คุณเริ่มวางแผนสิ่งต่างๆ ได้ รวมทั้งประเมินหาวันที่คุณจะเริ่มหยุดงานได้ตามกฎหมาย (Mutterschutz) ด้วย

หลังจากนี้คุณหมอนัดวันตรวจทุกเดือน และจะถี่ขึ้นในช่วงไตรมาสสุดท้าย ทุกครั้งที่ไปตรวจ ต้องเอา Mutterpass ไปด้วยนะคะ ขาดไม่ได้เลย

ไตรมาสแรก // ตั้งครรภ์เดือนที่ 1 - 3

ในไตรมาสแรกนี้ เป็นช่วงที่มีโอกาสเสี่ยงต่อการแท้งสูงกว่าช่วงอื่นๆ งานวิจัยทางการแพทย์หลายชิ้นพบว่า 20% ของการตั้งครรภ์ที่ได้รับการยืนยันแล้วจบลงด้วยการแท้ง แต่ที่ว่าคุณแม่ไม่ควรเป็นกังวลในเรื่องนี้ให้มาก การตั้งครรภ์เป็นกลไกทางธรรมชาติของร่างกายมนุษย์ หากการตั้งครรภ์ไม่สมบูรณ์ด้วยเหตุผลใดๆ ก็แล้วแต่ ร่างกายจะขับตัวอ่อนออกมา การแท้งลักษณะนี้เป็นสิ่งที่คุณแม่ไม่มีสิทธิ์ควบคุมได้เลย นอกจากนั้นว่าคุณแม่ยินดีได้เลยว่า จากสถิติแล้ว 95% ของผู้หญิงที่แท้ง สามารถตั้งครรภ์ได้อีกและให้กำเนิดบุตรที่มีสุขภาพสมบูรณ์ได้ในที่สุด

สำหรับว่าที่คุณแม่ที่อายุเกิน 35 ปีขึ้นไป (รวมทั้งว่าที่คุณแม่ที่อายุเกิน 30 ปีขึ้นไปด้วย) ในช่วงสัปดาห์ที่ 12-13 ของการตั้งครรภ์ คุณหมอจะแนะนำให้ไปตรวจหาความผิดปกติของโครโมโซมลูก กล่าวคือ ตรวจหาโอกาสความเสี่ยงในการเป็นดาวน์ซินโดรม (ปัญญาอ่อน) และความผิดปกติทางกรรมพันธุ์อื่นๆ หลายท่านอาจเป็นกังวลว่าต้องเจาะถุงน้ำคร่ำหรือไม่ ต้องเรียนว่าปัจจุบันเครื่องมือแพทย์ทันสมัยและวิทยาการก้าวหน้าไปมาก ในเบื้องต้นนั้น เพียงแค่ตรวจเลือด ใช้เครื่องอัลตราซาวด์ที่มีกำลังขยายสูงสแกนดูการทำงานของอวัยวะต่างๆ ของร่างกายตัวอ่อน ก็สามารถคำนวณอัตราความเสี่ยงได้แล้ว แต่หากตรวจเบื้องต้นลักษณะนี้แล้วยังได้ผลที่ไม่ชัดเจน คุณหมออาจแนะนำให้ตรวจเพิ่มเติม ซึ่งก็คือการเจาะถุงน้ำคร่ำจริงๆ

การตรวจนี้เราต้องเป็นผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายเอง ดังนั้นเราจะไม่ตรวจก็ได้ แต่คุณหมอส่วนใหญ่แนะนำ เพื่อที่ว่าหากตรวจแล้วพบว่าลูกของเรามีอัตราเสี่ยงที่จะผิดปกติสูง เราจะได้มีเวลาตัดสินใจว่าจะทำอย่างไรต่อไป

ในไตรมาสแรกนี้ คุณหมอหลายท่านอาจแนะนำให้คุณแม่ทานวิตามินเสริม หากไม่มั่นใจว่าตัวเองกินอาหารได้ครบทุกหมู่ทุกวัน ตัวผู้เขียนเคยถามคุณหมอกลับว่า จำเป็นหรือไม่? คุณหมอบอกว่า ฉันทึ่งจึกว่าที่คุณแม่ ที่กินวันเว้นวันหรือไม่กินเลย และลูกของพวกเขา ก็ออกมาแข็งแรงดี เพราะฉะนั้น มันอาจจะมีเรื่องของการตลาดอยู่ด้วย แต่ในฐานะที่ฉันเป็นหมอ ฉันก็มีหน้าที่แนะนำ ส่วนคุณ จะซื้อมากินหรือไม่ จะเลือกยี่ห้อไหน เพราะมีตั้งแต่ราคาถูก กลาง ไปจนถึงแพง คุณต้องตัดสินใจเอาเอง

ไตรมาสสอง // ตั้งครรภ์เดือนที่ 4 – 6

เมื่อเข้าสู่ไตรมาสสอง ว่าที่คุณแม่จะได้รับความสบายใจหนึ่งเรื่องคือ ความเสถียรของครรภ์ ว่าลูกอยู่กับเราแน่ ไม่หลุดง่าย ไม่เปราะบางเหมือนในไตรมาสแรก จะเดินทางก็ไม่น่าเป็นห่วง และอาการแพ้ก็ทุเลาลงแล้ว จะเป็นช่วงที่ว่าที่คุณแม่มีความสุขมาก ท้องที่อาจจะเริ่มยื่นออกมาเล็กน้อย เป็นสัญญาณว่าเจ้าตัวเล็กเติบโตมากขึ้นแล้ว

และไตรมาสสองนี้เอง เป็นช่วงที่ว่าที่คุณแม่ต้องเริ่มเตรียมตัวหลายสิ่งหลายอย่างหนึ่งในสิ่งที่สำคัญที่สุดสำหรับคนท้องในเยอรมนี ก็คือการหาผดุงครรภ์ หรือ Hebamme (เฮบ-อัม-เม่อ)

ก่อนจะไปต่อ ต้องขออธิบายความแตกต่างระหว่างระบบการคลอดที่ไทยกับเยอรมนีเสียก่อน

ที่ประเทศไทยโดยส่วนใหญ่ นั้น เมื่อเรารู้ตัวว่าท้อง เราจะไปฝากครรภ์กับคุณหมอที่เรามั่นใจในฝีมือ คุณหมออาจจะประจำอยู่ที่คลินิกหรือโรงพยาบาล ซึ่งหากเป็นอย่างแรก คุณหมอจะไปทำคลอดที่โรงพยาบาลไหน เราก็ต้องไปตามนั้น ส่วนตลอดการตั้งครรภ์ เราก็ต้องไปหาคุณหมอที่คลินิกหรือโรงพยาบาลที่คุณหมอประจำอยู่ และคุณหมอก็จะเป็นคนทำคลอด/ผ่าคลอดให้เราในวันจริง

ที่เยอรมนี ผู้ที่จะมีบทบาทตลอดช่วงการตั้งครรภ์ของเราคือหมอผู้หญิง การตรวจต่างๆ จะเกิดที่คลินิกของหมอผู้หญิง (ซึ่งเป็นที่เดียวกับที่เราไปตรวจร่างกายประจำปี เพื่อตรวจหามะเร็งเต้านม มะเร็งปากมดลูก) แต่เวลาคลอด เราจะไปคลอดที่โรงพยาบาล! ดังนั้น การเลือกโรงพยาบาลที่เราจะไปคลอด จะไม่ต้องคำนึงถึงคุณหมอผู้หญิงเลย ขอให้เลือกโรงพยาบาลที่เราพอใจมากที่สุดเป็นพอ (อ่านเรื่องการเลือกโรงพยาบาลได้ในหัวข้อไตรมาสสาม)

เมื่อถึงเวลาคลอด คนที่จะช่วยทำคลอดให้เรา คือ ผดุงครรภ์ประจำโรงพยาบาลนั้นๆ พวกเขาคือคนที่จะมาช่วยบอกทำบอกให้แบ่ง และสารพัดสิ่งอื่นที่จะช่วยให้การคลอดเป็นไปอย่างราบรื่นและรวดเร็วที่สุด ส่วนคุณหมอผู้หญิงประจำโรงพยาบาลจะมาเกี่ยวข้องในลำดับสุดท้าย คือเพื่อเย็บแผล (แต่แน่นอนว่าหากการตั้งครรภ์นั้นมีความซับซ้อน จนต้องใช้วิธีผ่าคลอด ผู้ที่ผ่าก็จะเป็นหมอผู้หญิงประจำโรงพยาบาล)

1 ส่วนว่าที่คุณแม่ที่ไม่ต้องการคลอดที่โรงพยาบาล แต่อยากคลอดเองที่บ้าน หรือคลอดที่ Geburtshaus (สถานที่คลอดบุตรที่มีลักษณะเป็นบ้าน) ก็สามารถทำได้เช่นกัน ว่าที่คุณแม่ต้องศึกษาหาข้อมูลว่า ในเมืองที่ท่านอยู่มีที่ใดบ้างที่ให้บริการลักษณะนี้

“ขวบปีแรกกับลูกน้อย”

โดย โสภานร ดวรรัช

และแล้วคุณแม่ก็ได้เห็นหน้าตาเจ้าตัวน้อยเสียที หลังจากที่อยู่คอยมา 9 เดือน เมื่อพักฟื้นที่โรงพยาบาลและทารกน้อยได้รับการตรวจจนผลเป็นที่น่าพอใจ คุณหมอก็จะอนุญาตให้คุณแม่กลับบ้านแล้วค่ะ โดยจะได้รับสมุดบันทึกสุขภาพของลูกมาด้วย สมุดเล่มนี้ขอให้เก็บไว้อย่างดี เพราะต้องใช้ทุกครั้งที่เราลูกไปพบหมอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการตรวจประจำช่วงอายุต่างๆ

เมื่อกลับบ้าน ผดุงครรภ์ (Hebamme) จะมาดูแลอย่างขยันขันแข็งในช่วงสัปดาห์แรกและสัปดาห์ที่สอง โดยอาจจะมาทุกวัน หรือวันเว้นวัน ผดุงครรภ์จะคอยดูว่าแผลเย็บของคุณแม่สะอาดเรียบร้อยดีไหม สะดือของลูกน้อยแห้งดีแล้วหรือยัง รวมทั้งสอนการอาบน้ำให้ทารก การพันผ้าอ้อม การให้นม รวมทั้งตอบข้อสงสัยอื่นๆ อีกมาก หากคุณแม่มีข้อสงสัยเพิ่มเติมหลังจากที่ผดุงครรภ์กลับไปแล้ว ก็อย่าลืมโทรไปถามนะค่ะ ไม่ต้องเกรงใจ เป็นหน้าที่ของเขาค่ะ

นอกจากการเลี้ยงดูและเรียนรู้จักกันกับทารกน้อย รวมทั้งการปรับตัวของคุณแม่เข้าสู่การเป็นแม่คนอย่างเต็มตัว ซึ่งแตกต่างจากชีวิตคนโสดมากมายนัก คุณแม่มยังมีสิ่งต่างๆ เหล่านี้ที่ต้องหาและเตรียมตัวด้วยค่ะ

- หมอเด็ก (Kinderarzt) ควรหาหมอที่เราพึงพอใจ สบายใจที่จะรับการรักษา อยู่ใกล้บ้าน หรือที่เดินทางไปหาได้สะดวก เพราะในช่วงขวบปีแรกนี้จะมีนัดตรวจบ่อยมาก ส่วนใหญ่แล้วหมอก็จะมีคนไข้อยู่ในมือมากอยู่แล้ว หลายที่จะไม่รับลูกค้าใหม่ ดังนั้นคุณแม่ควรมองหาไว้ตั้งแต่ตอนท้องไตรมาสที่สามเลยด้วยซ้ำค่ะ นอกจากเรื่องปัญหาสุขภาพของลูกแล้ว คุณแม่ต้องพิจารณาเรื่องการฉีดวัคซีนให้ลูกน้อยด้วยว่า จะฉีดตามที่แพทย์แนะนำหรือไม่ จะฉีดตัวอะไรเพิ่มบ้าง ฯลฯ
- เนอ์สเซอร์รี่ (Krippe) และโรงเรียนอนุบาล (Kindergarten) ที่เยอรมนี สถานรับเลี้ยงเด็กเล็กส่วนมากจะเริ่มรับเด็กตั้งแต่อายุ 1 ขวบขึ้นไป บางทีจะมีโรงเรียนอนุบาลต่อไปด้วยเลย แต่บางที่ก็ดูแลเฉพาะเด็กวัย 1-3 ขวบเท่านั้น การสมัครก็แล้วแต่เมื่อนั้นๆ บางเมืองคุณแม่ต้องไปยื่นใบสมัครเองที่แต่ละโรงเรียน บางเมืองมีระบบอินเทอร์เน็ตให้คุณแม่เข้าไปลงทะเบียนและเลือกโรงเรียนให้ลูกโดยเรียงลำดับตามความสนใจ ซึ่งควรรับทำเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากที่เนอ์สเซอร์รี่จัดว่าเป็นของหายากอย่างหนึ่ง คุณแม่จำนวนมากต้องการที่นี่ เพราะหลังจากลาคลอดครบปีแล้ว คุณแม่ส่วนมากมักจะต้องกลับไปทำงานค่ะ

การเลือกโรงเรียนพิจารณาได้จากหลายอย่าง เช่น อยู่ไม่ไกลจากบ้าน ความสะอาด จำนวนคุณครูต่อเด็ก ฯลฯ คุณแม่สามารถไปรับฟังข้อมูลวิธีการบริหารจัดการและนโยบายการดูแลเด็กได้ในวันให้ข้อมูล (Info Abend) ของแต่ละโรงเรียน แต่บ่อยครั้งเราอาจไม่มีทางเลือกมากนัก ที่ใดเสนอที่ให้เรา มา เราก็ก็นำแล้วค่ะ ต้องขอขอบคุณทางโรงเรียนที่ให้ที่เรากับด้วยซ้ำไป

เลี้ยงลูกด้วยภาษาไทยในเยอรมนี

โดย โสภพร ควรัช

ตอนยังเป็นวัยรุ่น ฉันรู้สึกว่าการเรียนภาษาอังกฤษเป็นเรื่องยาก ฉันนึกจำเพื่อนวัยรุ่นในประเทศเพื่อนบ้าน เช่น สิงคโปร์ ฟิลิปปินส์ ที่แม้ไม่มีโอกาสภูมิใจเหมือนคนไทยว่าเป็นชาติที่ไม่เคยเป็นเมืองขึ้นของใคร แต่การที่เคยตกอยู่ภายใต้การปกครองของเจ้าอาณานิคมทำให้พวกเขาพูดภาษาอังกฤษได้คล่องตั้งแต่เด็ก ตอนนั้นคิดว่าวันหนึ่งหากมีลูก จะพูดภาษาอังกฤษกับลูกตั้งแต่เริ่มต้น ลูกจะได้ไม่ต้องมาลำบากอย่างเรา แถมยังคิดต่ออีกว่า จะเรียนไปทำไมภาษาไทย คนไทยก็มีแค่นี้ ภาษาที่ใช้กันแต่แค่ในประเทศ สู้ภาษาอังกฤษไม่ได้ พาเราไปได้ทั่วโลก

พอฉันพูดให้แม่ฟัง แม่ดูทันทีและบอกว่า “อย่าไปพูดอย่างนี้ที่ไหนให้ใครได้ยินนะ อายเขา เป็นลูกคนไทยก็ต้องพูดภาษาไทย อย่างน้อยก็พูดกับตายายได้ ไม่งั้นจะคุยกันรู้เรื่องได้อย่างไร” คำพูดนี้เป็นหนึ่งในคำของแม่ที่ฉันจำไม่เคยลืม แม้ว่าจะไม่เห็นด้วยเต็มร้อยในทันที แต่ก็รู้สึกว่าเป็นจริง

เมื่อต้องย้ายมาอาศัยอยู่ที่ประเทศเยอรมนีและทำข่าวเกี่ยวกับชุมชนไทยในยุโรป ทำให้พบว่ามีความแตกต่างกับคนไทยจำนวนไม่น้อยที่เมื่อมีลูกกับชาวต่างชาติแล้วไม่พูดภาษาไทยกับลูก (รวมทั้งลูกติดที่พามาจากเมืองไทยด้วย) บางคนอาจโดนขวางโดยคุณพ่อที่ไม่เห็นด้วย ไม่เห็นความสำคัญ หรือไม่อยากให้ลูกสับสน บ้างก็เลยไปถึงไม่อยากให้คบคนไทยด้วยกัน

แต่ก็มีคุณแม่หลายคนตั้งใจที่จะไม่พูดภาษาไทยกับลูก อาจจะคิดเหมือนฉันข้างต้น หรือคิดว่าจะได้เรียนภาษาไปพร้อมกับลูกด้วย บางคนรู้สึกที่ตัวเอง “เจ๋ง” ที่ได้พูดกับลูกเป็นภาษาต่างดาว ใครมาเห็นมาได้ยิน ก็จะได้รู้ว่าคุณแม่มีความสามารถหลายภาษา และเมื่อลองสัมผัสภาษาไปสักๆ สัมผัสได้ว่าคุณแม่เหล่านี้ไม่ได้ภูมิใจในความเป็นคนไทยเท่าไรนัก

เมื่อทำข่าวต่อมาอีกหลายปี ติดตามไปดูการเรียนการสอนภาษาไทยในเมืองต่างๆ ทั่วยุโรป พูดคุยสัมภาษณ์กับทั้งเจ้าหน้าที่การทูต คุณครูผู้สอน และวิทยากรผู้เชี่ยวชาญจากประเทศไทย ทุกท่านต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า พูดภาษาไทยกับลูกดีกว่า เป็นประโยชน์กับเด็กมากกว่าอย่างเห็นได้ชัด

ท่านเหล่านี้บอกว่าประโยชน์ที่สำคัญ ไม่ใช่เพียงแค่เรื่องความได้เปรียบเรื่องภาษาในโลกแห่งการแข่งขันเมื่อลูกโตขึ้น แต่เป็นการที่คุณแม่สามารถสื่อสารกับลูกได้อย่างลึกซึ้งถึงกันถึงใจของหัวใจ เพราะภาษาไทยเป็นภาษาแม่ คุณแม่ย่อมพูดกับลูกได้อย่างเต็มที่ ตามที่ตัวเองรู้สึก ไม่มีอะไรมาปิดกั้น เด็กเอง โดยเฉพาะเด็กเล็กก็สามารถสัมผัสความรู้สึกทั้งหลายของคุณแม่ได้อย่างเต็มที่ ผิดกับการที่คุณแม่พูดภาษาต่างดาว (ของคุณแม่) กับลูก ซึ่งคุณแม่เองไม่ถนัด พูดแล้วไม่เข้าใจถ่องแท้ ที่สำคัญ ออกเสียงไม่ชัด ไวยากรณ์ผิด จะสร้างปัญหาให้ลูกตามมาเมื่อเข้าเรียนในชั้นเรียนจริงๆ คุณครูโรงเรียนอนุบาล ประถม และมีมัธยมที่เยอรมนีหลายท่านที่ฉันได้พูดคุยด้วย ต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า ให้คุณแม่พูดภาษาแม่ของตัวเองกับลูกจะดีกว่า เด็กจะได้ภาษานั้นๆ อย่างถูกต้องไปเลย และเมื่อรู้ภาษาหนึ่งอย่างถูกต้องแล้ว การเรียนภาษาที่สองก็ไม่ใช่ว่าเรื่องยาก ต่างจากเด็กที่แม่พูดผิดๆ ถูกๆ กับลูก เด็กมีปัญหาในการเรียนภาษาที่โรงเรียน

ที่ร้ายไปกว่านั้น เมื่อลูกถึงวัยประถม ลูกเริ่มเก่งมากขึ้น เข้าใจภาษามากขึ้น คุณแม่หลายคนมีปัญหาในการอบรมสั่งสอนลูก เพราะโดนลูกย้อนว่า เธอยังพูดภาษาฉันไม่รู้เรื่องเลย แล้วเธอจะมาสอนอะไรฉัน

คุณแม่ที่โดนตอกหน้ามาอย่างนี้ จะมากลับลำพูดภาษาไทยกับลูกก็หายไปเสียแล้ว เพราะทั้งขี้ดเงิน และลูกก็ไม่สนใจด้วย บางคนส่งลูกมาเรียนภาษาไทยที่มีการเรียนการสอนเพียงสัปดาห์ละครั้ง ด้วยหวังว่าลูกจะฟัง พูด อ่าน เขียนได้ อนิจจา หากอยู่ที่บ้านทั้งอาทิตย์คุณแม่คุณลูกไม่พูดภาษาไทยกัน แล้วจะคาดหวังให้ลูกได้ภาษาไทยจากการเรียนสัปดาห์ละสองชั่วโมง ก็ดูจะเป็นจริงได้ยากยิ่ง

นอกจากนั้น ความรู้สึก “เจ๋ง” ก็จะลดหายไปเรื่อยๆ เมื่อกลับเมืองไทย ตอนเด็กๆ พูดภาษาฝรั่งกับลูกยังคงดูเจ๋ง แต่เมื่อเด็กโตขึ้นแล้วพูดภาษาไทยไม่ได้ ไปที่ไหนก็เจอแต่คนทักว่า อ้าวทำไมไม่พูดภาษาไทย คุณแม่แสนจะเหนื่อยหน่ายที่ต้องตอบคำถามนี้ และลูกก็ไม่สนุกเวลาที่มาเที่ยวประเทศไทยด้วย เพราะฟังอะไรก็ไม่รู้เรื่อง

เขียนมาเสียยืดยาว เพราะอยากบอกว่าจากประสบการณ์ทำข่าวตลอดห้าปี ทำให้บอกตัวเองได้ว่า หากฉันมีลูก ต้องพูดภาษาไทยกับลูก ผิดกับที่เคยคิดไว้ตอนเด็กๆ และฉันโชคดีมากที่สามีเห็นดีด้วย ไม่ได้คัดค้าน

คิดได้แล้ว แต่การลงมือปฏิบัติจริงก็ยังเป็นเรื่องที่ทำทนาย เพราะเราสองคนคุยกันเป็นภาษาอังกฤษ ตอนที่เริ่มตั้งท้อง สามีบอกว่า เราเปลี่ยนเป็นพูดภาษาเยอรมันในบ้านกันเถอะ เพราะฉันว่าสามภาษามันจะมากเกินไปสำหรับลูก กลัวลูกสับสน ฉันคิดอยู่หนึ่งอึดใจแล้วตอบกลับไปว่า ฉันทำไม่ได้หรอก เพราะการมีลูกอ่อนเป็นประสบการณ์ใหม่ ไหนจะให้มันม ไหนจะเลี้ยง ไหนจะปรับตัว แคนั้นมันก็มากพอแล้ว ถ้าฉันต้องมาคิดทุกอย่างเป็นภาษาเยอรมันเพื่อคุยกับเธอก็อีก ฉันต้องเครียดตายแน่นอน นอกจากนั้น เราไม่ได้มีเป้าประสงค์จะสร้างสิ่งแวดล้อมสามภาษาให้ลูก แต่ความเป็นจริงคือในบ้านของเรามีสามภาษา มันเป็นธรรมชาติของครอบครัวเรา ขอเพียงแต่เรามีวินัย ไม่พูดสลับไปสลับมา ลูกจะไม่สับสนแน่นอน (คุณแม่ผู้มีประสบการณ์ทั้งหลายเขาบอกมาอย่างนั้น)

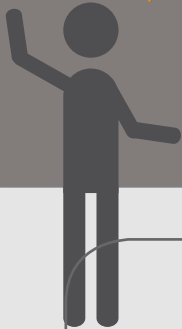
ช่วงเดือนแรกๆ หลังจากที่ลูกเกิดมาแล้ว ทั้งฉันและสามีก็มีหลุดพูดสลับภาษาไปมาบ้าง แต่พอผ่านไปสักครึ่งปี ทุกอย่างก็เป็นเรื่องธรรมชาติ สามีพูดเยอรมันกับลูก ส่วนฉันพูดภาษาไทย และเราสองคนคุยกันสามีเป็นอังกฤษ

แม้จะไปเจอเพื่อนแม่ชาวเยอรมันหรือต่างชาติ ฉันก็ยังคงพูดภาษาไทยกับลูก ตอนแรกอาจจะมีเขิน มีความเกรงใจว่าเพื่อนจะฟังไม่รู้เรื่องบ้าง แต่นานเข้าก็ชิน และคุณแม่ทั้งหลายต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่า ดีจังที่เธอพูดภาษาไทยกับลูก ลูกเธอเลยเป็นเด็กสองภาษาตั้งแต่เกิดเลย

ปัจจุบันลูกทั้งสองคนอายุ ๕ และ ๓ ขวบตามลำดับ พูดภาษาไทยกับแม่ พูดภาษาเยอรมันกับพ่อ และฟังภาษาอังกฤษเข้าใจ พูดได้บ้างนิดหน่อย

นี่เป็นตัวอย่างของครอบครัวฉัน ซึ่งมีพื้นฐานที่พ่อแม่พูดคุยกันเป็นภาษาอังกฤษ แต่ทั้งพ่อและแม่มีวินัยในการพูดภาษาแม่ของตัวเองกับลูก ผลที่เกิดขึ้นจริงก็คือ ลูกพูดและเข้าใจภาษาของพ่อแม่ทั้งสองได้เป็นอย่างดี อีกทั้งไม่มีปัญหาในเรื่องการไปเข้าเรียนในโรงเรียนอนุบาลที่ทุกอย่างเป็นภาษาเยอรมัน ลูกไม่มีปัญหาเรื่องการพูดไม่ชัด ออกเสียงไม่ได้ สามารถสื่อสารกับทุกคนได้อย่างเข้าใจ

อย่างไรก็ดี ทุกครอบครัวย่อมมีปัจจัยพื้นฐานและข้อจำกัดแตกต่างกันออกไป แต่หากคุณเป็นคนหนึ่งที่สงสัยว่าควรพูดภาษาไทยกับลูกหรือไม่ ผู้เขียนได้แต่หวังว่าเรื่องราวและตัวอย่างข้างต้นจะช่วยตอบคำถามและคลายความเคลงใจของคุณได้ค่ะ

เงินเด็ก (Kindergeld) และ ค่าลดหย่อนบุตร (Kinderfreibetrag) โดย บุญมา นอลล์

เงินเด็ก (Kindergeld) คืออะไร?
คงได้ยินกันบ่อยๆ แต่มันคือเงินอะไรกันแน่

เงินเด็ก คือ เงินที่หลวงให้ความช่วยเหลือในกรณีที่มีลูกเพื่อช่วยผ่อนเบาภาระของครอบครัว ทุกครอบครัวที่มีลูกมีสิทธิได้เงิน Kindergeld แต่จะต้องยื่นคำขอเป็นลายลักษณ์อักษรที่หน่วยงานที่รับผิดชอบ โดยปกติแล้วคือยื่นขอที่สำนักงานแรงงาน (Agentur für Arbeit) ในแต่ละท้องถิ่น

เงิน Kindergeld ไม่ถือว่าเป็นเงินสงเคราะห์จากหลวง ถึงแม้จะไปยื่นขอกับหลวง แต่ท้ายที่สุดแล้วคือการลดหย่อนภาษีอีกรูปแบบหนึ่ง

เงื่อนไขการขอรับเงิน Kindergeld

- ทุกครอบครัวที่มีลูกมีสิทธิได้เงิน Kindergeld โดยอัตโนมัติทุกครอบครัว โดยผู้ที่มีสิทธิ คือ พ่อแม่ หรือผู้ปกครองตามกฎหมาย เช่น พ่อแม่บุญธรรม พ่อแม่เลี้ยง พ่อแม่อุปถัมภ์รับดูแลเด็ก ปู่ย่าตายาย ที่เลี้ยงดูเด็กในครอบครัวของตนเอง
- ต้องมีถิ่นพำนักปกติในเยอรมนี หากไม่มีถิ่นพำนักปกติในเยอรมนี ต้องเป็นบุคคลที่เสียภาษีในเยอรมนีอย่างไม่มีข้อจำกัด สำหรับต่างชาติและชาวเยอรมันที่ไม่มีถิ่นพำนักปกติในเยอรมนีและไม่ได้เสียภาษีในเยอรมนี จะมีระเบียบกำหนดแยกไว้ต่างหากในกฎหมายว่าด้วยเรื่องเงินเด็ก
- ต้องยื่นคำร้องขอเป็นลายลักษณ์อักษรที่หน่วยงานที่รับผิดชอบ โดยปกติคือ Familienkasse ซึ่งจะอยู่ในสำนักงานแรงงานในแต่ละท้องถิ่น โดยต้องใช้หมายเลขประจำตัวผู้เสียภาษี เพื่อป้องกันการซ้ำซ้อน เอกสารที่ต้องยื่นประกอบคำร้อง คือ สูติบัตรหรือใบเกิดลูก
- ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม ค.ศ. 2018 เป็นต้นมา สามารถยื่นขอย้อนหลังได้ไม่เกิน 6 เดือน

เมื่อครอบครัวมีปัญหาปรึกษาใคร

โดย พยุงศรี กุลวงศ์

คำว่าปัญหาเป็นเรื่องที่กว้างมากๆ ในที่นี้ ขอกล่าวถึงปัญหาที่พบบ่อยในหมู่คนไทยที่พำนักอาศัยอยู่ต่างแดน:

1. ปัญหาวีซ่า
2. ปัญหาครอบครัว ปัญหาครอบครัวก็จะมีหลายๆ ประเด็นด้วยกัน เป็นต้นว่า
 - การถูกทำร้ายร่างกาย
 - การหย่าร้าง
 - ปัญหาเรื่องหนี้สิน (ในประเทศเยอรมนี)
 - ปัญหาเรื่องบุตร
3. ปัญหาการค้ามนุษย์ (Menschenhandel)

1. ปัญหาเรื่องวีซ่า

ปัญหาแตกต่างกันออกไปตามประเภทของวีซ่า อันได้แก่ วีซ่าท่องเที่ยว วีซ่าชนิดไม่จำกัดอายุ และวีซ่าถาวร

- วีซ่าท่องเที่ยว คือวีซ่าสำหรับผู้เดินทางมาเที่ยว หรือมาเยี่ยมญาติ และจะได้รับสูงสุดเพียง 3 เดือนเท่านั้น หลังจากทีวีซ่าหมดแล้ว ต้องเดินทางกลับ และไม่อนุญาตให้ทำงาน
- วีซ่าชนิดจำกัดอายุ (befristeter Aufenthalt) ผู้ที่จะได้รับวีซ่าชนิดนี้คือ ผู้ที่สมรสกับชาวเยอรมัน หรือมีลูกกับชาวเยอรมัน จะได้วีซ่าชนิดนี้ 3 ปี แต่บางรายอาจจะไม่ได้ถึง 3 ปี อันนี้ไม่ทราบสาเหตุที่แน่นอนและไม่สามารถอธิบายได้ อาจจะมีปัญหาบางอย่างที่ไม่อยู่ในระเบียบการ หรือขึ้นอยู่กับดุลพินิจของเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง วีซ่าชนิดนี้สามารถทำงานได้
- วีซ่าถาวร (Niederlassung) ผู้ที่จะได้วีซ่าถาวรคือผู้ที่ใช้ชีวิตอยู่ในประเทศเยอรมนี หรือสมรสกับชาวเยอรมันถึง 5 ปี หากสามีเป็นชาวเยอรมัน สามีจะต้องทำงาน หรือหากไม่ได้สมรสแล้ว จะต้องทำงานมีรายได้ที่เลี้ยงชีพได้โดยไม่ไปขอเงินช่วยเหลือจากรัฐ พูดภาษาเยอรมันได้ดี มีหลักฐานการเรียนภาษาเยอรมันระดับ B1 และไม่เคยมียาพิษมาก่อน

หน่วยงานเอกชนที่มีเจ้าหน้าที่คนไทยในประเทศเยอรมนี

1. Amnesty for Women e.V. Hamburg

Schillerstr. 43, 22767 Hamburg

Tel: 040-384753

เจ้าหน้าที่คนไทย – คุณประไพรัตน์ มิกซ์ (Pripairat Mix)

www.amnestyforwomen.de

2. Ban Ying e. V. Berlin

Anklamer Str. 38, 10115 Berlin

Tel: 030-4406373-74

เจ้าหน้าที่คนไทย – คุณปาริชาติ ไพ (Parichart Pai)

www.ban-ying.de

3. FIM Frauenrecht ist Menschenrecht e.V. Frankfurt

Varentrappstr. 55, 60486 Frankfurt am Main

เจ้าหน้าที่คนไทย – คุณชนิดา เควง (Chanida Keving)

Tel: 069-97 0 97 97-10

www.fim-frauenrecht.de

4. FIZ FrauenInformationZentrum Stugart

Moserstr. 10, 70182 Stuttgart

Tel: 0711-23941-24/-25

เจ้าหน้าที่คนไทย – คุณอภิญา กริมม์ (Aphinya Grimm)

www.fiy.vij-wuerttemberg.de

กลุ่มอาสาสมัคร

1. สมาคมธารา (Thara e.V.)

คุณสุชาดา ไบเยอร์ (Suchada Beyer)

Tel: 0178-5638589, 0151-12714224

info@tharaverein.de

www.tharaverein.de

2. สมาคมไทยอาสา มิวนิค (Thai Asa e.V.)

Marbachstr.16, 81369 München

Tel: 089-44239988

Info@thai-asa.de

www.thai-asa.de

3. สมาคมเครือข่ายคนไทยในต่างแดน (Network Thai Oversea e.V. (NTO)

คุณพัทยา เรือนแก้ว (Pataya Ruenkaew)

info@nto-germany.de

www.n-t-overseas.de

หากพูดภาษาเยอรมันหรือภาษาอังกฤษได้ สามารถไปปรึกษาหน่วยงานที่มีเจ้าหน้าที่คนเยอรมันได้ หรือมีใครไปแปลให้

1. หน่วยงานของ Caritas ซึ่งจะมีอยู่ในทุกเมือง

2. Diakonie มีอยู่ในทุกเมืองเช่นกัน

3. AWO มีอยู่ในทุกเมืองเช่นกัน

หรือจะเข้าไปดูในอินเทอร์เน็ต โดยใส่คำว่า Frauen Beratungsstellen หรือ Beratungsstelle für Migrantinnen

การทำงานของบ้านพักผู้หญิง (Frauenhäuser)

บ้านพักผู้หญิงจะรับเฉพาะผู้ที่ถูกทำร้ายร่างกาย หรือทางจิตใจ ผู้หญิงที่เข้าไปพักจะมีห้องเป็นของตัวเอง ใช้ห้องน้ำและห้องครัวร่วมกัน บ้านพักจะมีกฎระเบียบของบ้านพัก เช่น ห้ามให้ที่อยู่ของบ้านพักกับคนอื่นแม้ว่าจะเป็นพ่อแม่หรือเพื่อนสนิท ห้ามนัดพบเจอเพื่อนๆ ในเขตใกล้ๆ บ้านพัก ห้ามทะเลาะเบาะแว้งกับคนในบ้านพักด้วยกัน ห้ามดื่มสุรา ยาเสพติด ห้ามฝากเด็กไว้กับคนในบ้านพักด้วยกัน นอกเสียจากว่าได้พูดคุยกับเจ้าหน้าที่ที่ดูแลอยู่ และมีการผลัดเปลี่ยนกันทำความสะอาด ในบ้านพักจะมีนักสังคมสงเคราะห์ทำงาน ดูเรื่องเอกสารของผู้ที่เข้าพัก ติดต่อทนายความ ติดต่อเจ้าหน้าที่ศูนย์เยาวชนและเด็กให้ รวมถึงการให้คำปรึกษาแนะนำต่างๆ กับผู้หญิงที่ประสบปัญหา

การอยู่ในบ้านพักจะอยู่นานแค่ไหนขึ้นอยู่กับปัญหาของแต่ละบุคคลว่าแก้ไขปัญหาก็ได้เร็วหรือช้าอย่างไร เรื่องของเวลาการพำนักนี้เป็นเรื่องที่ตอบไม่ได้ หากปัญหาคลี่คลายลงแล้ว เจ้าหน้าที่จะแนะนำการหาบ้านพัก หรือบางแห่งก็ช่วยให้ หากได้บ้านแล้วก็ต้องออกไปอยู่บ้านของตัวเอง

เมื่อย้ายออกไปอยู่บ้านของตัวเองแล้ว หากยังมีปัญหาอยู่ ก็ควรหาหน่วยงานให้ปรึกษาแนะนำต่อไป หากมีปัญหาก็แก้ไขด้วยตนเองไม่ได้ บ้านพักไม่มีหน้าที่ให้คำปรึกษาแนะนำต่อไป

ความเดิมจากตอนที่แล้ว

ลูกกับสามีใหม่ของแทนใจมีปัญหาทะเลาะเบาะแว้งเข้ากันไม่ได้ ลูกเป็นวัยรุ่นมีปัญหาเรื่องฮอร์โมนเปลี่ยนแปลง ปรปรวน ประกอบกับมีสภาวะสมาธิสั้น รวมทั้งได้รับการเลี้ยงดูจากครอบครัวที่ไทยแบบพ่อแม่รังแกฉัน ทำให้ควบคุมตัวเองได้น้อย ซึ่มโห่ก้าวร้าว ไม่กระตือรือร้นช่วยเหลืองานบ้าน ส่วนสามีเป็นผู้ใหญ่วัยใกล้เกษียณอายุ ไม่เคยเลี้ยงดูลูกตนเองในช่วงวัยรุ่น จึงไม่เข้าใจพฤติกรรมและอารมณ์ของวัยรุ่น นอกจากนั้นวัฒนธรรมที่ต่างกันอย่างเห็นได้ชัด ทำให้ต่างฝ่ายยึดว่าตนเองเป็นใหญ่ ลูกต้อง และต่างฝ่ายกลัวว่าจะถูกแย่งความรัก ทำให้คนกลางอย่างแทนใจตกอยู่ในสภาวะลำบากมาก

หลังจากที่พยายามแก้ไขด้วยการปรับพฤติกรรมลูก โดยปรึกษาผู้เชี่ยวชาญทั้งในประเทศไทย และคนไทยในเยอรมนี แต่ก็ไม่ได้ผล สามีพยายามเข้ามาช่วยโดยไม่มีความรู้ความเข้าใจ เลือกใช้วิธีการรุนแรงที่อาจเคยได้ผลเมื่อ 50 ปีที่แล้วแต่ไม่ใช่ปัจจุบัน ทำให้ปัญหารุนแรงมากยิ่งขึ้น เมื่อลองใช้วิธีการเปิดใจ จับเข้าคุยกันสามคน ปัญหาเหมือนสงบลงแต่ก็เพียงชั่วคราววันปะทุใหม่ แทนใจจึงตัดสินใจติดต่อ Jugendamt ขอรับความช่วยเหลือในการฟื้นฟู ปรับพฤติกรรมและสภาพจิตใจของคนในครอบครัว ซึ่งเจ้าหน้าที่นัดคุยทุกอาทิตย์ ให้ไปพบนักจิตวิทยา เข้ารับการบำบัด แต่ก็ยังไม่ดีขึ้น แทนใจพาลูกไปพบจิตแพทย์เพื่อแก้ปัญหาสภาวะสมาธิสั้นของลูกและปัญหาสภาวะทางจิตใจของทุกคนในครอบครัว เกิดเหตุการณ์ลูกควบคุมอารมณ์ตนเองไม่ได้ถึงขั้นทำร้ายร่างกายตนเองและแม่ Jugendamt จึงนัดคุยเพื่อส่งตัวลูกไปอยู่ที่บ้านพักเยาวชน (Jugendheim)

ภายหลังจากส่งลูกน้อยกลอยใจเข้าไปอยู่ในความดูแลของ Jugendheim สองอาทิตย์แรกเป็นช่วงที่ผ่านไปด้วยความยากลำบากที่สุดของทั้งแม่และลูก พอสามทุ่มลูกจะโทรมาหาดิฉันทุกวัน เพื่อเล่าเรื่องที่โรงเรียนว่าวันนี้ทำอะไรบ้าง มีอาหารอะไรกินบ่อยครั้งที่น้ำตาไหลพรากสงสารลูกจับใจเพราะไม่มีกับข้าวที่ลูกชอบ มีแต่อาหารเยอรมัน ตั้งแต่ลูกมาอยู่เยอรมันดิฉันไม่เคยปล่อยให้ลูกอด

ทุกวันเมื่อตกเย็น ดิฉันรอเวลาสามทุ่มเพื่อจะได้คุยกับลูก ลูกบอกร้องกรี๊ดคุยกับแม่เหมือนกัน รู้ดีว่าแม่จะกลับถึงบ้านก็สองทุ่มแล้ว ไหนจะต้องทำกับข้าวอีก น้องเลยโทรโทรตอนสามทุ่ม ฟังลูกพูดแล้วน้ำตาไหลอีก อยากไปรับลูกกลับบ้าน แต่พอย้อนนึกอีกที หากรับลูกกลับโดยที่ปัญหาของลูกยังไม่ได้รับการแก้ไข ปัญหาที่ขัดแย้งกับสามีก็ยังไม่ดีขึ้น การตัดสินใจส่งลูกไป Jugendheim ย่อมเสียเปล่า ทุกวันที่คุยกับลูก ดิฉันบอกลูกซ้ำๆ ว่า อดทนนะลูก เราสองคนจะผ่านปัญหานี้ไปด้วยกัน นอกจากจะปลอบลูกแล้วยังเป็นการปลอบตัวเองซ้ำแล้วซ้ำเล่าให้อดทน เวลาที่ดิฉันเลิกงานแล้วเดินผ่านสนามฟุตบอลที่ลูกเคยเล่น เจอเพื่อนของลูก ดิฉันน้ำตาไหลทุกครั้ง ได้แต่ปลอบตัวเองว่าไม่นานลูกจะกลับกลับบ้านทั้งทีในใจก็รู้ว่าเป็นเรื่องยาก

สติและ Strong ของคู่กัน 2 - หลังบ้าน Jugendheim

โดย แทนใจ

หลังจากสองอาทิตย์ผ่านไปลูกเริ่มปรับตัวได้บ้าง ดิฉันเริ่มคุยกับลูกวันเว้นวัน ลูกไปโรงเรียนทุกวัน ใน Jugendheim ที่ลูกอยู่มีทั้งเด็กเยอรมัน และเด็กต่างชาติซึ่งเป็นผู้อพยพ ลูกรู้จักและสนิทสนมกับเด็กที่อายุมากกว่า ลูกได้เรียนรู้การช่วยเหลือตัวเองในเรื่องการดูแลรักษาความสะอาดเสื้อผ้า ห้องนอน การทำการบ้าน เมื่อถึงช่วงปิดเทอมลูกได้กลับบ้านจะเป็นเวลาที่มีความสุขและเป็นโอกาสให้ดิฉันได้สังเกตพัฒนาการของลูก ทุกครั้งที่ลูกกลับมาบ้านจะเห็นพัฒนาการของลูกไปในทางที่ดีขึ้น การควบคุมอารมณ์ดีขึ้น แต่ยังไม่อยู่ในขั้นที่สองคนแม่ลูกจะสามารถอยู่ร่วมกันตามลำพังได้

การติดตามผลของ Jugendamt ช่วงแรกจะประเมินผลเดือนเว้นเดือน เพื่อดูการเปลี่ยนแปลงทั้งของแม่และลูก ช่วงแรกสามีจะเข้าร่วมด้วยทุกครั้ง แต่ตอนหลังสามีไม่เข้าร่วมด้วยเนื่องจากเห็นว่า Jugendamt และเจ้าหน้าที่ดูแลเด็กใน Jugendheim มีความเห็นแตกต่างจากตน ซึ่งเขาจับไม่ได้ ทาง Jugendamt เองแจ้งว่าถ้าทางแม่ต้องการความช่วยเหลือในการแยกออกมาอยู่ตามลำพังกับลูก หากรายได้ไม่เพียงพอ ทาง Jugendamt จะประสานความช่วยเหลือกับ Sozialamt ให้ แต่ดิฉันมีความเห็นว่าทั้งลูกและแม่ยังไม่พร้อมในการอยู่กันตามลำพังเนื่องจากลูกเองยังไม่ได้รับการช่วยเหลือเกี่ยวกับสถานะสมรส ซึ่งจะส่งผลกับสถานะที่ลูกไม่สามารถควบคุมอารมณ์ของตัวเองได้ แต่เจ้าหน้าที่ไม่มีใครเห็นความบกพร่องและปัญหาจุดนี้

หลังจากที่ลูกอยู่ Jugendamt ได้ 6 เดือน เจ้าหน้าที่ปรับระยะเวลาการประเมินผลเป็น 2 เดือนครั้งและ 3 เดือนครั้งตามลำดับ เพราะมีแนวโน้มดีขึ้น แต่แล้ววันหนึ่งเจ้าหน้าที่ตรวจความสะอาดและความเรียบร้อยของห้องลูก พบว่าลูกมีกัญชากอยู่ในห้อง จำนวน 1 กรัม ลูกต้องขึ้นศาล สาเหตุที่ลูกบอกต่อศาลคือลูกอยากทดลอง ศาลตัดสินให้ทำงานสาธารณะเป็นเวลา 30 ชั่วโมง เนื่องจากเป็นผู้เยาว์ และต้องตรวจปัสสาวะทุกเดือน แต่เหตุผลแท้จริงที่ลูกบอกแม่คือ ลูกเครียด เมื่อปรึกษาเพื่อนที่โตกว่า เพื่อนแนะนำให้ลองใช้ ทำให้ลูกสามารถหลับได้และไม่เครียด ดิฉันตัดสินใจปรึกษากับเจ้าหน้าที่ของ Jugendamt และ Jugendheim ในการแก้ปัญหา ทุกฝ่ายเห็นพ้องกันว่า ควรปรึกษาผู้เชี่ยวชาญด้านจิตเวช ลูกไปพบแพทย์เฉพาะทางแต่ไม่ให้ความร่วมมือเนื่องจากลูกบอกว่าเขาไม่มีปัญหาทางจิต ลูกเข้าใจเหมือนกับคนส่วนใหญ่ว่าคนที่ไปพบแพทย์ทางจิตเวชคือคนบ้า ดังนั้น การพบแพทย์จึงต้องระงับไปก่อน

ต่อมา วันหนึ่งกลางดึกลูกร้องไห้โทรมาหาบอกอยากตาย ไม่อยากมีชีวิตอยู่อีกต่อไปแล้ว ดิฉันคุยโทรศัพท์กับลูกตั้งแต่ตีหนึ่งจนถึงเจ็ดโมงเช้า ไม่ได้ถามไม่ได้แนะนำอะไรลูกทั้งสิ้น เพียงแต่ฟังลูกพูดปล่อยให้ลูกระบายสิ่งที่อยู่ในใจของลูกออกมา พอถึงเช้าดิฉันบอกให้ลูกอาบน้ำไปโรงเรียน มีปัญหาอะไรโทรหาแม่ได้ตลอดเวลา หลังจากลูกไปโรงเรียน ดิฉันโทรศัพท์ปรึกษากับเจ้าหน้าที่ Jugendheim เพื่อที่จะได้สังเกตพฤติกรรมของลูก แต่ไม่มีอะไร

สัมภาษณ์พิเศษ

“ชีวิตที่เหมือนถูกดึงแผ่นดินออกจากเท้า ของ อินทิรา ลาวักย์”

โดย ลินเบญจ เย็นบุญ

หากใครได้เข้าร่วมงานประชุมสามัญประจำปีของสมาคมธาราที่เมืองฮัมบวร์ก เมื่อปี 2561 ที่ผ่านมา คงพอจำสภาพสตรีร่างสูงคนหนึ่งที่นั่งอยู่ริมห้องประชุมฝั่งซ้ายมือได้ ผมหยกศกสีเทาบ่งบอกอายุว่าคงไม่น้อยกว่าครึ่งศตวรรษ การแต่งตัวเรียบง่าย สมวัย เราเห็นเธอนั่งฟังอย่างตั้งใจ จดบันทึกตลอดเวลา เธอเป็นสมาชิกผู้มาใหม่แต่ก็มีได้คะแนน มีแต่รอยยิ้มเย็นสบายที่มอบให้กับผู้คนที่มาทักทาย เมื่อเอื้อนเอ่ยวาจา เราฟังพอรู้ว่าเธอคงมีพื้นเพมาจากทางเหนือ

เราอดถามไม่ได้ว่าเธอเป็นใครมาจากที่ไหน เธอบอกว่าเธอชื่ออินทิรา ลาวักย์ เป็นคนจังหวัดเชียงใหม่ ส่วนปฐมเหตุที่ทำให้มาอยู่ที่เยอรมนีนั้น เธอบอกว่าเป็นเพราะ “สึนามิ”

ที่อินทิราคุ้นเคยกับการทำงานอาสาสมัครมาตั้งแต่จำความได้ เพราะคุณแม่เป็นมิชชันนารี “เมื่อมีคนป่วยจากบนเขาบนดอยลงมา พวกเขาต้องมาพักที่บ้านเราก่อน แล้วค่อยเดินทางไปโรงพยาบาลต่อ บางครั้งหลับอยู่ดีๆ มีคนป่วยมา พวกเราเด็กๆ ก็ต้องตื่นมาลุกหามาหาข้าวให้เขากิน รวมไปถึงทำความสะอาด ล้างถ้วยล้างจาน ฯลฯ ตอนนั้นที่เป็นเด็ก พี่ก็ตั้งคำถามว่าทำไมเราต้องเสียสละขนาดนี้ เคยถามคุณแม่ ท่านตอบว่า บางทีคนพวกนี้อาจจะ

เป็นทาสวรรค์ที่ส่งมาหาเรา เมื่อโตขึ้นมา คุณแม่จะพูดเสมอว่าอยากให้ใครสักคนในบรรดาพี่น้องทุกคนมารับหน้าที่นี้ต่อ ซึ่งพี่ไม่อยากเป็นและหนีมาโดยตลอด พี่เอาเงินให้คุณแม่ บอกว่าฉันขอสนับสนุนแม่ด้วยเงินนี้ แต่จะให้ฉันลงมือทำ ฉันทำไม่ได้ มันไม่ใช่อาชีพในฝันของฉัน”

ที่อินทิราเรียนจบการตลาดจากมหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรญาณ หลังจากนั้นเป็นครูที่โรงเรียนพาณิชย์การแห่งหนึ่ง 2 ปี ก่อนผันตัวมาเป็นไกด์ที่เชียงใหม่อยู่ 3 ปี แล้วย้ายมาเป็นหัวหน้าฝ่ายขายที่ร้านจิลเวอร์รี่แห่งหนึ่งที่ภูเก็ตกว่า 15 ปี เธอเป็นสาวสมัยใหม่ รายได้มั่นคงและตะหงลัก ชีวิตมีความสุขและพร้อมทุกอย่าง

จนกระทั่งวันที่ 26 ธันวาคม 2004 คลื่น “สึนามิ” พัดเข้ามาทำลายล้างทุกสิ่งอย่าง รวมทั้งชีวิตของเธอที่กลับตาลปัตรเหมือน “ถูกดึงแผ่นดินออกจากเท้า”

“ร้านที่พี่ทำงานอยู่เป็นห้องเล็กๆ ชั้นเดียวตั้งอยู่ระหว่างศูนย์การค้ากับโรงแรมแห่งหนึ่งที่ป่าตอง ข้ามถนนไปก็เป็นหาด เข้าวันนั้นที่เดินไปทำงานตามปกติ เห็นสภาพหาดก็รู้ว่ามันแปลกไป เพราะน้ำแห้งไปจนสุดลูกตา แล้วก็มีความเสียงในหัวบอกว่า ออกไป ไปสิ รีบออกไป พี่ก็รีบออกน่องๆ ในร้านให้รีบหนีไปก่อน บอกเจ้านายด้วย ซึ่งปกติเจ้านายพี่ไม่ใช่คนเชื่ออะไรง่ายๆ แต่เขาก็หนีไป พี่อยู่รั้งเป็นคนสุดท้าย จะถือคประตุร้าน คิดว่าปิดทัน รู้ตัวอีกที คลื่นสูงกว่าสามเมตรมาอยู่ที่ข้างไหล่แล้ว”

ผีรุ่นเก่าชวนคุย

ผีเป่ - ปราณี ชวงค์อัมเมอร์

ที่เข้ามาอยู่ในเยอรมนีตั้งแต่ปี 1976 ความเป็นอยู่ของ ที่เรียกว่าอยู่ในระดับธรรมดาไม่โลดโผน แต่ก็ต้องเรียนรู้ทุกวัน อยู่ ไปอยู่มา เรียนไปเรียนมา ก็ได้ไปทำงานกับคนเยอรมัน สุดท้าย จับพลัดจับผลูได้ไปทำอาชีพล่าม ทำให้ได้รู้จักผู้คนมากมาย ทั้งที่ ประสบและไม่ประสบความสำเร็จในการใช้ชีวิตที่เยอรมนี ส่วนใหญ่ พวกเราคนไทยที่ใช้ชีวิตอยู่ที่นี้จะมีปัญหาด้านภาษาถิ่นเยอะไม่ต่าง อะไรจากคนต่างชาติอื่นๆ พี่รู้ดีว่าเราต้องใช้ภาษาในการสื่อสาร จึงสอนภาษาเยอรมันให้คนไทยที่มาอยู่ใหม่ๆ ต่อมางานเยอะสอน ไม่ไหว แต่ยังมีความสัมพันธ์ที่ดีกับคนไทยหลายคนอยู่

มีคนแนะนำให้พี่รู้จักสมาคมธาราเมื่อเกือบ 20 ปีที่แล้ว พี่เคยเข้าร่วมกิจกรรมและประทับใจคำพูดของประธานท่าน หนึ่งที่พูดว่า เราควรจะช่วยเหลือคนไทยให้รู้จักช่วยเหลือตนเอง พี่เองสมัครเข้าไปเป็นสมาชิกได้ 3-4 ปี แต่ก็ไม่ได้ช่วยอะไรมากมาย ที่เป็นสมาชิกเพราะคิดว่าเพื่อให้สมาคมอยู่ได้ จะได้ใช้เงินค่าสมาชิก เป็นค่าใช้จ่ายต่างๆ จนกระทั่งมีเหตุการณ์ที่ทำให้ห่างเหินสมาคม ไปนาน

เมื่อ 2 ปีที่ผ่านมา เผอิญพี่ได้ข่าวสมาคมธาราที่มี โฉมหน้าใหม่อีกครั้ง และตัดสินใจไปร่วมประชุมสามัญประจำปี ด้วย พี่รู้สึกมีความหวังและคิดว่าสมาคมธารายุคใหม่นี้ คงจะเป็น ที่พึ่งพาอันอบอุ่นของคนไทยที่นี้ได้ต่อไป ก็เลยอยากจะทำตัวให้ เป็นประโยชน์บ้าง

ที่ขอบจุดมุ่งหมายของสมาคมที่มุ่งหมายช่วยให้นักไทย ที่นี้ปรับตัว เข้าใจและช่วยเหลือตัวเองได้ สามารถดำรงชีวิตอยู่ใน ประเทศเยอรมนีได้อย่างดีและมีความสุข โดยสมาคมธาราจะทำ หน้าที่ประสานความร่วมมือทั้งฝ่ายรัฐและชุมชน เชื่อมสัมพันธ์ทั้ง ฝ่ายเยอรมนีและฝ่ายไทย

พี่ได้เห็นและได้รู้จักกับคณะกรรมการรุ่นนี้ที่เต็มไปด้วย พลังและความตั้งใจอันดีงาม ที่อยากจะประสานคนไทยให้เป็น กลุ่มที่เข้มแข็ง เราต้องไม่ลืมว่าการทำงานสมาคมเป็นงานอาสา สมัยคร ทำงานด้วยใจ การทำงานกับคนหมู่มากย่อมต้องมีความ คิดเห็นและแนวทางที่ไม่เหมือนกัน พี่ขอให้พวกเราทุกคนเปิดใจ เคารพซึ่งกันและกัน รู้จักผ่อนหนักให้เป็นเบา คิดก่อนพูด ไม่มีใคร ฉลาดไปเสียทุกอย่าง ทุกคนจะเติมเต็มซึ่งกันและกันในส่วนที่ขาด พี่ก็จะสนับสนุนเท่าที่จะทำได้และขออวยพรให้สมาคมธาราและ พวกเราทุกคนประสบความสำเร็จในการทำงานอันทรงเกียรตินี้ เรา จะมีความสุขไปด้วยกันนะคะ

พี่นาง - กัญญา เอเบอร์โล

สวัสดีค่ะ พี่ชื่อกัญญา เอเบอร์โล หรือนาง อายุ 59 ปี อยู่เยอรมนีมาตั้งแต่ปี 1998 ตอนอยู่ที่เมืองไทยที่ทำงานเป็นผู้ช่วยพยาบาลที่โรงพยาบาลตำรวจและเป็นตำรวจดับเพลิง พี่ได้มีโอกาสเข้ามาสัมผัสกับสมาคมธาราครั้งแรก เมื่อปี 1999 โดยคำชักชวนของพี่นงลักษณ์ โรชมณี ตอนนั้นได้มาฟังการบรรยายความรู้ทางด้านกฎหมาย เป็นครั้งแรกที่ได้ออกมาเห็นกิจกรรมแบบนี้ พี่รู้สึกตื่นเต้นและตื่นตาตื่นใจที่ได้เห็นคนไทยมากมาย คุณมีความรู้และสนใจมาหาความรู้ในงานนี้ พี่ไม่กล้าสมัครเป็นสมาชิกในทันที เพราะได้ข้อมูลมาจากกลุ่มคนหนึ่งที่ สมาคมธารามีแต่คนไฮโซ ทำให้พี่ไม่อยากจะเข้ามาเพราะเราอยู่ในสังคมนอกเมืองหรือบ้านนอกนั่นเอง

แต่วันหนึ่ง กลุ่มคนนั้นก็ติดต่อมาว่าจะมีการประชุมที่เมืองมันไฮม์ อยากให้พี่ทำอาหารอีสานให้ดอกเตอร์ท่านหนึ่ง พี่ตอบรับด้วยความดีใจที่ได้มีส่วนร่วมไปกับเขาบ้าง เมื่อทำอาหารไปส่งก็ยิ่งได้รับเชิญให้อนพักที่โรงแรมอีกด้วย พี่ตื่นเต้นมากเพราะเป็นการนอนโรงแรมในประเทศเยอรมนีเป็นครั้งแรก ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ได้รู้จักกับพี่กั้ง พี่นง พี่รัตนา และท่านอื่นๆ ที่น่ารัก ที่ชักชวนให้พี่สมัครเข้าเป็นสมาชิกสมาคมธารา

พี่รู้ตัวว่าพี่ไม่ใช่คนเก่ง หรือมีความรู้มากพอที่จะช่วยเหลือคนไทยที่มาขอคำปรึกษาได้ทุกคน แต่สิ่งพี่ทำได้คือ การโทรไปขอคำแนะนำจากรุ่นพี่ โดยเฉพาะพี่กั้งอีกต่อหนึ่งว่ากรณีแบบนี้เราควรจะทำอย่างไร ควรจะวิ่งไปหาใคร ที่บ้านพี่เปิดเป็นโรงเรียนสอนภาษาไทย ลูกสาวพี่สอนรำไทยและลูกชายสอนดนตรีไทย ครั้งหนึ่ง พี่กั้งเคยของบจากสมาคมธาราเพื่อเป็นค่าเดินทางให้เราไปสอนรำไทยที่วัดพุทธปียราราม Dreieich ด้วย

โดยส่วนตัวของพี่ การช่วยเหลือคนไทย พี่ทำจากสามัญสำนึก เห็นคนตกทุกข์ได้ยากเราก็ควรจะช่วย แต่หากเหลือบ่ากว่าแรง พี่ก็จะส่งต่อให้พี่กั้ง

ในสายตาของพี่ สมาคมธาราวันนี้ดีขึ้นมาก น้องรุ่นใหม่มีความรู้ความสามารถ คล่อง เก่ง และหลายๆ คน มารวมตัวกันส่วนสิ่งที่ทำให้พี่ประทับใจและตัดสินใจสมัครเป็นสมาชิกต่ออีกครั้งหนึ่งนั้น เป็นเพราะคำพูดของน้องเล็ก สุชาดา ไบเยอร์ ที่บอกว่า น่าเสียดายหากเรือธาราลำนี้จะต้องล่มสลายไป เพราะไม่มีใครจับพายขึ้นมาช่วยกันพาย ทั้งๆ ที่เราเคยนั่งอยู่ในเรือลำนี้ด้วยกัน พี่คิดว่าเราควรจับมือ เดินต่อไปด้วยกัน สานต่อธาราให้เป็นแหล่งวิชาการและช่วยเหลือดูแลกันและกันสำหรับคนไทยในเยอรมนีและยุโรป พี่ไม่มีอะไรจะแนะนำนะคะเพราะน้องแต่ละคนเก่งอยู่แล้ว ขอเป็นกำลังใจให้ และหากมีอะไรที่จะให้พี่นางช่วยเหลือ พี่ก็ยินดีเสมอค่ะ

ผู้รับเก๋าชวนคุย

พี่เบ๊ญ - เบญจวรรณ โบรมโซลล์

สวัสดีค่ะ พี่ชื่อเบญจวรรณ โบรมโซลล์ หรือเรียกพี่เบ๊ญก็ได้ค่ะ ปัจจุบันเป็นครูสอนภาษาไทย มีทั้งที่สอนส่วนตัว สอนที่ VHS สอนตามบริษัท และสถาบันสอนภาษาต่างๆ สมัยก่อนพี่ทำงานมาเยอะทุกรูปแบบ เคยเป็นเด็กเสิร์ฟ พนักงานขายของเด็กปั๊ม แม่ค้า พนักงานร้านสะดวกซื้อ ผู้จัดการบริษัท แม่ข่ายศูนย์วิทยุ ฯลฯ เราเป็นคนทำงาน อยู่ที่ไหนก็ต้องทำงานทำ เพราะเรามีครอบครัวที่เมืองไทยที่มีพระคุณกับเราที่ต้องดูแล ต้องส่งเงินกลับบ้าน ส่วนงานสมาคมนี้ ควักกระเป่าตัวเองตลอด (ฮา)

พี่เคยทำงานอาสาสมัครเมื่อนานมาแล้ว โดยอยู่ในทีมงานของพี่หมึก พี่ศรีนภาจากทางมิวนิค ตั้งแต่นั้นไม่ได้มีการตั้งเป็นสมาคม Thai ASA และเราก็ได้รับการสนับสนุนจากสมาคมธารา ซึ่งในตอนนั้นเป็นเหมือนร่ม คอยดูแลกลุ่มต่างๆ ทั่วประเทศเยอรมนี ธาราจะเขียนขอทุนและกระจายเงินให้กับกลุ่มทั้งหลาย ตอนนั้นทีมที่มิวนิคคือว่าเข้มแข็งมาก

เมื่อเข้ามาทำงานอาสาสมัคร พี่ต้องมารับฟังปัญหาต่างๆ มากมายจากผู้ที่มาขอความช่วยเหลือ เมื่อมากเข้า พี่เริ่มรู้สึกรับไม่ไหว มันเครียด อยากหยุด บวกกับสามีไม่โอเค อีกทั้งอาชีพด้านการสอนที่มีเยอะขึ้นเรื่อยๆ ตอนที่ถึงจุดอิมตัว พี่บอกตัวเองว่า จะไม่ทำอีกแล้วงานอาสาสมัคร แต่ในใจลึกๆ ก็รู้ว่า โดยนิสัยส่วนตัวของเราคงอดไม่ได้ที่จะทำอีก

ระหว่างที่พี่ไม่ได้ทำงานสมาคม พี่มีโอกาสไปปฏิบัติธรรมมากขึ้น ทำให้กำลังใจดีขึ้น พี่คิดว่าฐานกำลังใจที่ดีจะทำให้การทำงานเพื่อสังคมดีขึ้น มองปัญหาได้ชัดเจนขึ้น และหาทางออกที่เป็นรูปธรรมได้มากขึ้น และเราก็มองเห็นตัวเองด้วยว่า สมัยก่อนนั้น ความที่เราเป็นคนชอบทำงาน ก็วิ่งออกไปหางานถามคนโน้นที คนนี้ที มีอะไรให้ช่วยไหม เอาคนอื่นก่อนเป็นหลัก แต่เดี๋ยวนี้พี่ไม่เป็นแบบนั้นแล้ว พี่ต้องประเมินตัวเองก่อนว่าตัวเองพร้อมหรือไม่ พร้อมแค่ไหน?

ที่พี่ตัดสินใจกลับมาธาราอีกครั้ง เพราะพี่ได้ไปร่วมงานที่พาเตอร์บอนน์ มีงานไหว้ครูนาฏศิลป์ดนตรีไทย พี่รู้จักน้องเล็ก สุชาดา ไบเยอร์ ตั้งแต่ก่อนเขาเป็นประธานธารา ที่พาเตอร์บอนน์ พี่เห็นการทำงานของเขารู้สึกได้ว่าเขาเป็นคนตั้งใจดี ชอบช่วยเหลือ เป็นอาสาสมัครทั้งกายและใจ นำสนับสนุน เรามีความชอบในดนตรีไทยและสนใจทางด้านศิลปวัฒนธรรม และเรามีสไตล์การทำงานที่คล้ายๆ กัน

เมื่อเราตัดสินใจกลับเข้ามาทำงานเพื่อสังคม สิ่งที่เราต้องไม่ลืมคือ บุคคลที่ทำให้เรามีที่ยืนตรงนี้ คือ สามี คนที่ยืนข้างๆ คอยสนับสนุนเรามาโดยตลอด เราต้องตระหนักว่ายังมีครอบครัวของเราที่ต้องดูแล ดังนั้น ก่อนจะออกมาทำงานอาสาสมัคร ขอให้คุยกับคนในครอบครัวก่อน คุยกับสามีให้ชัดเจนว่าถ้าเราจะลงมาทำงาน เราจะลงแค่ไหน มีขอบเขตที่ชัดเจนให้ตัวเอง พี่เชื่อว่าหากกำลังใจเราพร้อม สถานการณ์ในครอบครัวเราพร้อม เราก็ทำงานอาสาสมัครได้

พี่เห็นธารายุคใหม่ มีน้องๆ ที่มีความสามารถเยอะ น่าดีใจ การทำงานเป็นหมู่คณะต้องการคนหลายแบบหลากหลายความสามารถ ร่วมด้วยช่วยกัน เราต้องให้กำลังใจกันและกัน และมองคนอื่นด้วยความเมตตา เมื่อมีปัญหาหรือเข้าใจไม่ตรงกัน สามารถพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันได้ แบบเปิดใจจริงๆ รวมทั้งหากน้องๆ มีโอกาสฝึกปฏิบัติธรรมไปด้วย จะช่วยได้มาก จะมีที่ยึดเหนี่ยวใจเวลาผิดหวังหรือท้อแท้ค่ะ ขอเป็นกำลังใจให้กับทุกคนนะคะ

ขอเป็น “นายและพี่ข้าตัวเอง”

- ประสบการณ์เปิดร้านนวดไทยในเยอรมนี

โดย ชุติมา อัลท์โฮล์ม

การมาตั้งรกรากใช้ชีวิตในต่างแดนนั้น เราทุกคนทราบดีว่าไม่ใช่เรื่องง่าย เนื่องด้วยข้อจำกัดหลายๆ ปัจจัยที่ต้องเผชิญในการใช้ชีวิตประจำวัน ทั้งครอบครัว ภาษา วัฒนธรรม แนวคิดและมุมมองในการดำรงชีวิต

สำหรับชีวิตการทำงานของคนไทยในเยอรมนีน้อยคนเหลือเกินที่จะได้ทำอาชีพในฝัน หรือตามอุดมคติการศึกษาที่ตัวเองมีติดตัวมาจากเมืองไทย อาชีพยอดฮิตที่ทำรายได้ดีก็เห็นจะมีแต่ร้านอาหารไทย และงานนวดไทย

ดิฉันเป็นคนหนึ่งที่เลือกเปิดกิจการร้านนวดไทย เพื่อเป็นแหล่งรายได้เลี้ยงชีพ เพราะเมื่อตัดสินใจจะสร้างครอบครัวและอาศัยอยู่ที่นี้แล้ว ก็หวังว่าจะมีโอกาสได้สัมผัสอ้าปากกับเขาบ้าง แต่เมื่อพิจารณาลักษณะนิสัยของตัวเองแล้ว รู้ดีว่าไม่อยากจะเป็นลูกจ้างใคร จึงคิดว่าการมีกิจการส่วนตัวน่าจะเหมาะกับเรามากที่สุดแล้ว ขอเป็น “นายและพี่ข้าตัวเอง” ดีกว่า

ส่วนที่เลือกการเปิดร้านนวดไทยนั้น เหตุผลอันดับแรก ยอมรับอย่างตรงไปตรงมาว่าเป็นเรื่องของรายได้ ประกอบกับโดยส่วนตัวแล้วนั้น ดิฉันเป็นคนชอบนวดและรู้สึกดีกับศาสตร์นวดไทยมาก เพราะเป็นสิ่งที่ดีและมีเสน่ห์ เป็นของดีที่คนไทยเรามีกันมาตั้งแต่สมัยบรรพบุรุษ อีกอย่าง ดิฉันเป็นคนที่ชอบทำงานประเภทเจอคนเยอะ วันหนึ่งๆ ได้พูดคุยกับคนนั้นคนนี้ มีอรรถยาศัยที่ดีต่อกัน ทำให้ชีวิตในแต่ละวันของเราไม่เหงาหงอย

การเตรียมตัวก่อนจะเปิดร้าน

ก่อนจะเปิดกิจการร้านนวดไทย ดิฉันเตรียมตัวมาก่อนข้างดีพอสมควร เริ่มต้นด้วยการเรียนกัวซา ต่อจากนั้นก็นวดไทย นวดน้ำมัน นวดหินร้อน นวดไทยประคบ รวมไปถึงเข้าอบรมหลักสูตรการบริหารร้านนวดและสปา กฎหมายพื้นฐานที่ควรทราบเกี่ยวกับร้านนวดไทยในเยอรมนี ซึ่งทั้งหมดนี้ดิฉันเรียนในประเทศเยอรมนี นอกจากนี้ก็ยังชอบฟังผู้มีประสบการณ์เล่าถึงอุปสรรคต่างๆ ที่เกิดขึ้นจริงระหว่างดำเนินกิจการอีกด้วย คือฟังแล้วรู้สึกว่ามันดี แม้จะมีหลายสิ่งที่ไม่น่าอภิรมย์นักเกิดขึ้นมากมาย

ดิฉันโชคดีที่แม่สามีอาสาคอยช่วยเหลือลูกวัยอนุบาลให้ ส่วนสามีจะเป็นที่ปรึกษาเกี่ยวกับเอกสารต่างๆ และให้ความช่วยเหลือด้านภาษา แม้ว่าเขาจะไม่เห็นด้วยนักที่เราจะลงทุนเปิดกิจการเป็นของตัวเอง ตามประสาคนเยอรมันที่กลัวความไม่มั่นคง เรียกว่า ต้องชี้แจงเหตุผลด้วยปากเปล่ากันหลายต่อหลายรอบเลยทีเดียว แต่เขาก็ยังไม่มั่นใจ

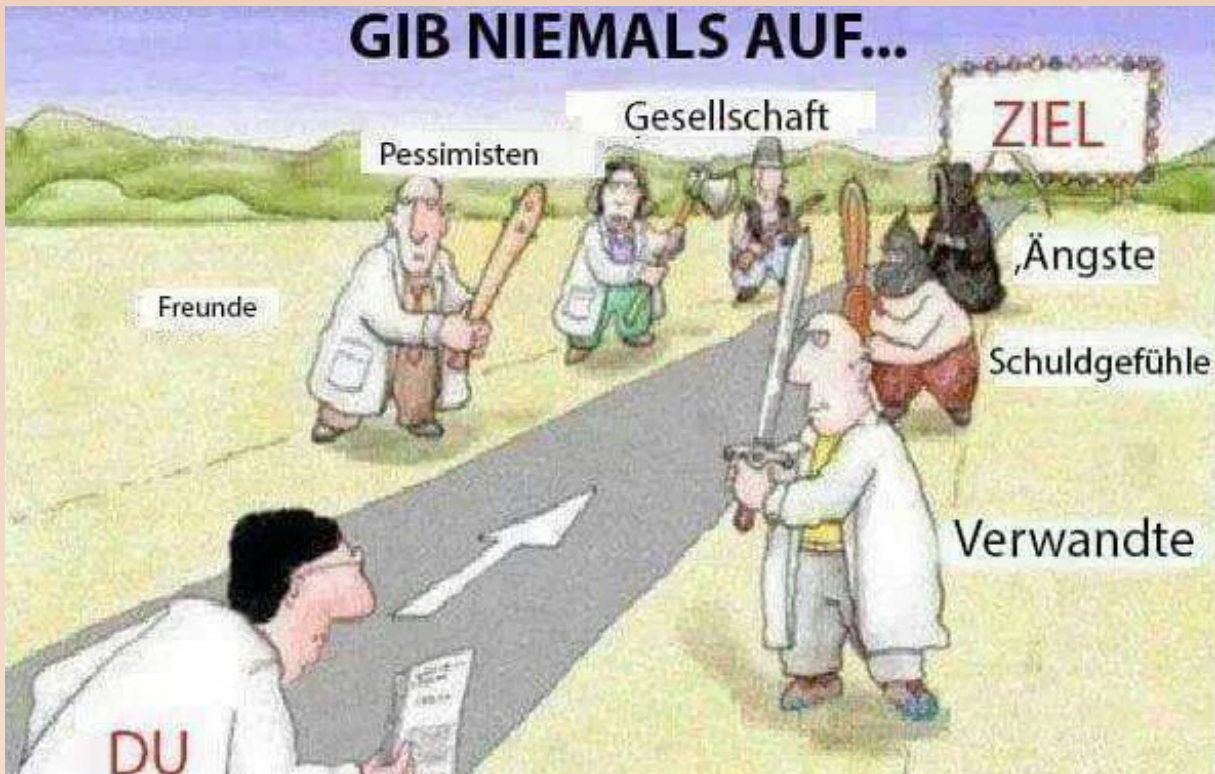
ที่สุดแล้ว ดิฉันจึงใช้วิธีเขียนร่างทุกอย่างอย่างลงใจ กระดาษให้คุณสามีเห็นภาพ ตามที่ได้เรียนมา ประเมินรายรับ-รายจ่าย (ทั้ง Fix Cost และงบประมาณที่จะควรจ่ายแต่ละเดือน) รายได้ต่อชั่วโมง เมื่อทำคนเดียว และเมื่อมีลูกน้องเพิ่ม รวมไปถึงคำนวณต้นทุนและคาดคะเนผลกำไรแบบคร่าวๆ ในแต่ละเดือน และต่อปี คุณสามีจึงยอมจำนนใจรับฟังเรามากขึ้น แต่ลึกๆ แล้วเขาก็ยังคงหวั่นใจว่าเราจะทำได้จริงตามที่พูดไว้หรือเปล่า

- ทำเลร้าน - ดิฉันหาร้านในอินเทอร์เน็ตอยู่สักระยะหนึ่ง เจอร้านทำเลดีถูกใจหลายร้าน แต่เมื่อติดต่อขอดูสถานที่ ก็ถูกปฏิเสธมาไม่น้อย เพราะคนเยอรมันบางคนยังมีทัศนคติที่ว่าประเทศไทยจะต้องมีเรื่องอิโรติกเข้ามาเกี่ยวข้อง ทำให้ดิฉันรู้สึกแย่มากที่พวกเขาคิดกันอย่างนั้น แต่ก็ทำอะไรไม่ได้ จนกระทั่งมาเจอร้านปัจจุบันที่ทำอยู่นี้ ดิฉันตกลงเจรจากันก่อน บอกเขาว่าเราสนใจจริงๆ แต่ขอเวลาจัดการเรื่อง “เงินกู้” สักระยะ
- การกู้เงิน - เมื่อได้ทำเลร้านเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ดิฉันกับสามีก็เริ่มลงมือร่าง “แผนธุรกิจ” เสนอต่อธนาคาร ต้องบอกว่าแผนธุรกิจเป็นสิ่งจำเป็นมากๆ ในการขอกู้เงินลงทุน เพราะดิฉันยังเป็นแม่บ้านลูกอ่อน ว่างงานมาหลายปี อีกทั้งยังไม่มีหลักทรัพย์อะไรเลย สามีก็ไม่ยอมลงทุนให้และไม่เซ็นกู้ร่วมด้วยใดๆ ทั้งสิ้น เพราะกลัวเจ๊ง สิ่งเดียวที่จะทำให้ธนาคารอนุมัติเงินกู้ให้คือ “แผนธุรกิจที่มีแนวโน้มจะเติบโต” นอกจากนี้ยังจำเป็นต้องมีคุณสมบัติหรือที่เราเรียกกันว่า “ใบประกาศนียบัตร” และ ประวัติการศึกษาและการทำงาน (Resumé) เสนอร่วมอีกด้วย เพื่อแสดงให้เห็นทางธนาคารเห็นว่า เรามีทักษะมากพอที่จะดำเนินกิจการของเราได้ และมีการสัมภาษณ์ปากเปล่าเพิ่มเติมประกอบการพิจารณา คำถามเริ่มต้นจากประวัติส่วนตัว สถานภาพทางครอบครัว และทัศนคติ รวมไปถึงแผนการเกี่ยวกับธุรกิจที่เรากำลังจะทำ

การเป็นแม่ลูกอ่อนถือว่าเป็นกลุ่มผู้ที่มีความเสี่ยงค่อนข้างสูง เพราะเป็นไปได้อาจต้องแบ่งเวลาการทำงานไปเลี้ยงลูกด้วย มีแนวโน้มของรายได้อาจจะลดลง ดิฉันจึงเตรียมตัวไปอย่างเต็มที่ ดิฉันยื่นกู้ไปในวงเงิน 15,000€ เจ้าหน้าที่ธนาคารวางแผนโครงสร้างหนี้ให้ก่อนจะยื่นขออนุมัติจาก KfW (Kreditanstalt für Wiederaufbau) รวมทั้งประเมินระยะเวลาและจำนวนเงินที่จะต้องผ่อนอย่างคร่าวๆ ผ่านระบบคอมพิวเตอร์ของธนาคาร ออกมาเสร็จสรรพว่า ดิฉันควรจะต้องผ่อนเป็นเวลาทั้งหมด 10 ปี เพื่อลดความเสี่ยง โดย 2 ปีแรกซึ่งเป็นช่วงสร้างเนื้อสร้างตัว จ่ายเฉพาะดอกเบี้ย เดือนละ 34€ เท่านั้น พอเข้าเดือนที่ 25 หรือปีที่สาม จ่ายเฉพาะเงินต้น ตกเดือนละ 190€ ตัวเลขของการผ่อนจ่ายใช้หนี้เป็นที่พอใจของผู้กู้ยิ่งดิฉันมาก เพราะดูแล้วสามารถจ่ายคืนได้จริง ไม่หนักหนาสาหัสจนเกินไป

หลังจากยื่นกู้แล้ว ดิฉันก็ได้แต่นับวันรอ และหลังจากที่รออยู่ประมาณ 1 เดือน ปรากฏว่าการขอกู้เงินที่ยื่นไปได้รับการอนุมัติ ดิฉันดีใจมากๆ เพราะวาดวิมานในอากาศมาเป็นแรมเดือนแล้วว่ารูปร่างหน้าตาของร้านเราจะเป็นอย่างไร คราวนี้ก็ถึงเวลาแล้วสินะ ที่จะทำมันออกมาให้เป็นรูปธรรมเสียที

ลงมือทำ

เพื่อไม่เป็นการเสียเวลาในระหว่างที่รอผลอนุมัติเงินกู้ ดิฉันก็เริ่มมองหาของใช้จำเป็นที่ต้องใช้ในร้านและของตกแต่งร้านตามที่ได้วางแผนเอาไว้ด้วย ดิฉันชอบการตกแต่งร้านแนวสะอาดตา แลดูเบาๆ สบายๆ จึงเลือกบรรยากาศและเน้นสีของธรรมชาติเป็นหลัก เลือกตกแต่งด้วยต้นไม้จริง เพราะคิดว่าหน้าหนาวที่นี้ บรรยากาศภายนอกค่อนข้างอับเฉา การได้เข้ามาร้านขนาดแล้วเห็นต้นไม้หรืออะไรที่แสดงถึงความสดชื่น น่าจะช่วยผ่อนคลายจิตใจได้ดี โทนสีในร้านจึงออกมาเป็นขาว เขียว และน้ำตาล ลูกค้านอกเป็นเสียงเดียวกันว่า มีความโดดเด่นและสบายตา แตกต่างจากที่อื่นอย่างเห็นได้ชัด ส่วนเรื่องชื่อร้าน ดิฉันใช้ชื่อกลางของลูก คือ นลิน (Nalin) ที่แปลว่าดอกบัว ดิฉันรู้สึกว่าเป็นชื่อที่ดี สื่อถึงความสงบ สบายใจ เข้ากันกับธุรกิจการนวดเป็นอย่างดี

เนื่องจากสามีมีงานประจำจึงช่วยอะไรเราได้ไม่มาก และตอนนั้นลูกยังเล็ก อายุ 2 ขวบกว่าๆ ดิฉันจึงมีเวลาจำกัดมากในแต่ละวัน ดิฉันจ้างช่างทำกำแพงกันห้องและต่อเตียงนวด ส่วนเฟอร์นิเจอร์ในร้านทุกตัว ดิฉันก็เป็นคนเลือกเอง ตนเอง ต่อเอง หาซื้อตามห้างเฟอร์นิเจอร์ทั่วไป อาศัยว่าตระเวนดูหลายๆ ที่ เลือกเอาของที่ราคาคุ้มค่าและเหมาะแก่การใช้งาน นับเป็นเรื่องที่ทำทนายทีเดียว ที่จะต้องควบคุมทุกอย่างให้ออกมาตามสวยงามเป้าหมายที่ตั้งงบประมาณที่มีอย่างจำกัด

การเตรียมเปิดร้านในช่วงนั้น ต้องบอกว่าสาหัสสากรรจ์พอสมควร หน้าที่ดิฉันลดลงไป 6-7 ก.ก. ภายในระยะเวลาเดือนกว่าๆ เพราะตัวดิฉันป่วยต้องเข้าโรงพยาบาล พอลออกจากโรงพยาบาลปุ๊บ ก็ลุยทำร้านปั๊บ ซ้ำร้ายก็มาพบว่าตัวเองมีภาวะข้อกระดูกสะโพกหลวมอีก ปวดร้าวลงขาจนแทบเดินไม่ได้ เพราะยกของหนักมากเกินไป เมื่อนึกย้อนไปถึงตอนนั้น ก็รู้สึกขำดี เพราะไม่รู้ว่าตัวเองผ่านมาได้อย่างไร น่าแปลกที่ไม่มีคำว่าท้อแท้เกิดขึ้นในใจสักคำ ดิฉันคิดแค่ว่า เราต้องเดินต่อไปข้างหน้าให้ได้ สู้ๆ

การปรับตัวเข้าสู่การทำงานกับคนเยอรมัน - ประสบการณ์ส่วนตัว

โดย เจงกิสข่าน

“เยอรมนี”

พอเอ่ยชื่อประเทศนี้แล้ว ถ้ามารู้จักไหม ฉันก็รู้จัก แหม... ก็ออกจะดัง ทั้งฟุตบอล ทั้งรถยนต์ยี่ห้อดังทั้งหลายที่มาจากที่นี่ แต่หากถามว่าฉันเคยคิดไหมว่าจะได้มาอยู่ถาวรที่นี่ บอกเลยว่าไม่เคยคิด

ตัวฉันเองคิดเสมอว่าเราคงไม่ได้อยู่หรือทำงานที่ประเทศไทย เพราะโดยนิสัยส่วนตัวแล้ว ฉันเป็นคนที่ไม่เหมาะจะอยู่และทำงานที่นั่นเท่าไรนัก คิดเอาเองว่าคงได้ไปอยู่ประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษกัน ก็อุตส่าห์รำเรียนมาเยอะแยะเสียขนาดนั้น จนถึงขั้นหนังสืออ่านเล่นก็ยังเลือกอ่านภาษาอังกฤษเลยทีเดียว

แต่แล้ววันหนึ่งกรมเทพก็ออกฤทธิ์แผลงศร จนฉันต้องย้ายประเทศมาอยู่ที่เยอรมนี พอมาอยู่ที่นี้ ก็ต้องพยายามปรับตัว ทุกอย่างมันช่างแตกต่างจากสิ่งที่เราคุ้นเคย รู้สึกว่ายาก ทั้งคนที่ ภาษา ฉันถามตัวเองเสมอ ว่ามาทำไม? ทำไมเราถึงต้องทิ้งชีวิต (ที่ตัวเองคิดเสมอว่า ‘ดี’) ที่คุ้นเคยแล้วมาอยู่ที่นี้? ทำไมเราไม่ไปเริ่มต้นชีวิตใหม่ในประเทศที่สาม? ที่ๆ เราจะได้เริ่มต้นใหม่ไปพร้อมๆ กัน แต่คิดแล้วก็ได้คำตอบว่า การเริ่มใหม่คนเดียวก็ยากมากพอแล้ว ถ้าต้องเริ่มใหม่ทั้งคู่อาจจะรับไม่ไหวทั้งสองคนเลยก็ได้ เลยบอกกับตัวเองว่า เอาก็เอา ลองดูซักรั้ง อย่างมากก็กลับบ้าน

พอมาอยู่จริงๆ มันยากกว่าที่คิดไว้เสียอีก การต้องมาอยู่กับคนต่างวัฒนธรรมไม่ใช่เรื่องง่ายเลย พูดอะไรที่ก็เข้าใจกันไปคนละทาง ภาษาก็ยาก ซึ่งต้องบอกเลยว่าฉันโชคดีที่สามีช่วยเต็มที่ในการที่อยากจะทำให้เราพูดและสื่อสารกับทุกคนได้ เราจึงเปลี่ยนภาษาที่ใช้คุยกันจากอังกฤษเป็นเยอรมัน ยกเว้นเวลาโมโห ขอใส่ภาษาที่ถนัดแล้วกันทั้งอังกฤษทั้งไทยใส่เข้าไป จะเข้าใจแค่ไหนก็ไม่สนละ (ฮา)

เรื่องนี้บอกเลยว่าเป็นการตัดสินใจที่ถูกมาก เพราะทำให้ภาษาเยอรมันของฉันพัฒนาขึ้นเร็วมาก และสามารถพูดสื่อสารกับคนอื่น ๆ ได้อย่างสบาย โดยไม่ต้องรอสามีทำให้ และก็ให้ผลดีมาจนทุกวันนี้

พอได้ภาษาแล้ว ที่นี้ฉันก็เริ่มอยากทำงาน ว่าแต่จะเริ่มตรงไหนดี? นับเป็นโชคตัวอย่างหนึ่งของฉันและสามีที่อยู่เมืองใหญ่เลยเริ่มลองหางานดู นับว่าเป็นประสบการณ์ใหม่ เพราะตอนอยู่เมืองไทยไม่เคยต้องหางานเดินเข้ามาหาเอง แต่อยู่ที่นี้จะรอให้งานเดินเข้ามาแบบนั้นดูท่าจะยาก โชคดีที่หาอยู่ไม่นานนักก็ได้งาน ถึงแม้จะไม่ใช่งานดีเลิศอะไร แต่ก็ถือเป็นจุดเริ่มต้นที่ดี พอทำงาน มีรายได้ ฉันก็เป็นตัวของตัวเองมากขึ้น

สังคมการทำงานที่นี่เป็นอย่างไร? ตัวฉันเองแทบไม่ค่อยได้ยุ่งด้วยเท่าไรนักนอกจากพ่อแม่พี่น้องสามีและกับสามีเพื่อน ๆ ซึ่งก็ไม่ใช่ว่าสังคมการทำงาน ตอนที่อยู่เมืองไทย เคยทำงานกับคนเยอรมันมาบ้าง แต่ไม่ค่อยได้สังคมกับพวกเขาเท่าไร เพียงแค่ติดต่อคุยงานเท่านั้น ซึ่งก็มีทั้งคนพูดดีและพูดไม่ดี มีทั้งคนที่ให้เกียรติเรา ซึ่งเป็นคนไทยและคนที่ไม่ให้เกียรติคนไทยโดยรวมก็มี เจอมาแล้วคนที่พูด F***ใส่ทิ้งๆ ที่เราเป็นผู้หญิง และเป็นการคุยงานกันครั้งแรก แน่แน่นอนว่าที่ต้องทะเลาะกันฉันก็ทำมาแล้ว เพราะฉันไม่ใช่คนยอมคน ให้อภัยฉันทำงานก็มีวันหยุดเหมือนกัน ไม่ใช่ต้องนั่งรอเผื่องานให้พวกท่านทั้งหลายตลอดเวลา ซึ่งหลังจากนั้นเขาเปลี่ยนพฤติกรรมที่มีต่อฉันโดยสิ้นเชิง พูดจาให้เกียรติกันมากขึ้น ไม่ตามจี้ฉันเหมือนแต่ก่อน แสดงให้เห็นว่า เราได้รับการยอมรับมากขึ้นอีกชั้นหนึ่งจากการทำงานในหน้าที่ของตัวเอง

แต่การเริ่มงานที่เยอรมนีไม่ใช่เรื่องง่าย และเพื่อนร่วมงานชาวเยอรมันที่นี้ก็ไม่เหมือนที่เคยเจอที่เมืองไทย จะว่าไป คนเยอรมันก็เหมือนคนประเทศตะวันตกอื่นๆ หรือทุกประเทศแม้แต่ประเทศไทย ที่มีทั้งคนดีที่ให้เกียรติคนอื่นและคนที่ดูถูกคนอื่นที่ไม่ใช่คนประเทศเดียวกับตน การเริ่มงานที่นี้ในฐานะที่เป็นคนเอเชียผมดำก็เจอปัญหาเดิมๆ คือเจอทั้งเพื่อนร่วมงานที่ดี พร้อมให้ความช่วยเหลือและให้ความเป็นกันเอง และที่ไม่ดีคือชั้นเชิงกว่าแต่ขอบอกเลยอย่ากลัว ท่องไว้ เราเองก็ไม่ด้อยกว่าใคร มิเช่นนั้น

บทเรียนล้ำค่าของชีวิตแปรศักราช

โดย ปิยสีโลภิกขุ

1. 'ใจ' เป็นสิ่งที่เชื่อถือไม่ได้ อารมณ์และความรู้สึกเปลี่ยนแปลงไปตามเงื่อนไขและปัจจัยต่างๆ วันหนึ่งเรารู้สึกกับคนอย่างหนึ่ง แต่อีกวันอาจรู้สึกตรงกันข้าม ขึ้นๆ ลงๆ อยู่ตลอด ดังนั้นจึงไม่ควรวางใจในความรู้สึกของตัวเอง อย่าเชื่อใจตัวเองมากเกินไป เพราะถ้าเชื่อก็อาจถูกลากให้ทำอะไรตามอารมณ์เรื่อยไป
2. เรามักจะต้องเจอกับสิ่งที่ไม่คาดคิดเสมอ ไม่ว่าจะเตรียมตัวให้ดีอย่างไรก็ตาม ชีวิตก็ต้องมีสิ่งที่ไม่คาดฝันมามอบให้ เราต้องเตรียมใจที่จะยอมรับมัน แต่ขณะเดียวกันก็อย่าใช้ชีวิตด้วยความวิตกกังวล อะไรจะเกิดมันก็ต้องเกิด จะมีกังวลถึงแต่เรื่องอนาคตคงไม่มีประโยชน์อะไร สู้ทำปัจจุบันให้เป็นสุขจะดีกว่า
3. เราจะต้องพลัดพรากจากสิ่งที่มีอยู่และจะได้ในสิ่งที่ไม่อยากได้ ไม่มีใครในโลกนี้ที่ได้เจอสิ่งที่ชอบใจมากกว่าที่ไม่ชอบใจ ต่อให้รำวไร โภคทรัพย์หรือมีอำนาจมากเพียงใด ก็ต้องมีสิ่งที่ไม่ชอบใจเกิดขึ้น ทุกสิ่งที่มีอยู่ในวันนี้ สักวันต้องพลัดพรากไป แม้แต่ตัวเราเองก็ไม่อาจอยู่ตลอดกาล จะยึดมั่นถือมั่นในสิ่งใด ก็ต้องเตือนตัวเองว่าชีวิตเป็นเรื่องชั่วคราว
4. ถ้ามีแต่คิดเปรียบเทียบกับคนอื่น จะหาความสุขไม่เจอ คนเราต่างมีวิถีเป็นของตน จะเอาไปเทียบกับคนอื่นไม่ได้ หากขึ้นเทียบ ตัวเราเองก็ต้องเป็นทุกข์ หากเขาดีกว่าก็น้อยใจเสียใจ หากเราดีกว่าก็ผยองลำพองตน ขึ้นๆลงๆกับการเปรียบเทียบกับสิ่งที่อยู่นอกตัว ทำให้ละเลยความสุขกับสิ่งที่มีอยู่ตรงหน้า
5. ความผิดหวังหรือความล้มเหลวอาจนำมาซึ่งสิ่งที่ดีกว่า ชีวิตเป็นไปตามครรลองธรรมชาติ มีขึ้นมีลง มีเกิดมีดับ วันนี้นำหวัง แต่อาจเป็นพลังให้พบกับความสำเร็จในวันหน้า คนที่ประสบความสำเร็จส่วนใหญ่ ล้วนแต่เคยล้มเหลวมาก่อนทั้งนั้น แทนที่จะท้อแท้ไปกับความล้มเหลว เราควรถือเป็นโอกาสพัฒนาตนเองให้ดีขึ้นจากข้อบกพร่องทั้งหลาย
6. ชีวิตนี้หนีค่านินทาไปไม่พ้น ไม่ว่าจะทำอะไรต้องมีทั้งคนที่ชอบและไม่ชอบ รวมทั้งคนที่รู้สึกเฉยกับการกระทำของเรา ดังนั้น อย่าคาดหวังให้คนทั้งโลกยอมรับเรา ค่านินทาว่าร้ายเป็นเรื่องปกติที่ต้องเจอ เราควรจะหาประโยชน์จากเสียงนินทามากกว่าจะรู้สึกเจ็บปวดไปกับมัน
7. ความสุขที่แท้จริงเป็นสิ่งเรียบง่าย เรามักจะคิดว่าต้องมีอะไรให้ครบตามที่คิดฝันจึงจะมีความสุขสมบูรณ์ แต่ยิ่งวิ่งตามหาความสุขมากเท่าไร ความสุขก็ยิ่งห่างไกลออกไปเท่านั้น หากหยุดวิ่งแล้วมองชีวิตตามที่เป็นจริง เราย่อมพบว่าความสุขอยู่ใกล้ตัวกว่าที่คิด
8. ใจที่เห็นแก่ตัวเป็นใจที่ทุกข่ง่าย สุขยาก หากมองทุกอย่างโดยยึดตัวเองเป็นที่ตั้ง มุ่งแต่จะเอาโดยไม่คิดที่จะให้ จิตใจย่อมคับแคบลงทุกที ด้วยความคิดวนเวียนอยู่กับตัวกูของกู คนอื่นจะมีความสุขก็ไม่พอใจเพราะนั่นไม่ใช่ความสุขของเรา คนที่มองเห็นความทุกข์ของคนอื่นและพยายามช่วยเหลือ ย่อมมีจิตใจเปิดกว้าง เห็นคนอื่นมีความสุขก็พลอยสุขไปด้วย ไม่ได้คิดตระเวนว่าเขาจะมาเอาเปรียบ ชีวิตจึงมีความสุขได้ง่าย เพราะมีความสุขของคนรอบตัวให้ชื่นชมยินดี

กิจกรรมดี ดี

โครงการสมุดลายมือ “มือน้อยๆ ร้อยถ้อยคำ ร้อยसानฝัน”

โครงการสมุดลายมือ “มือน้อยๆ ร้อยถ้อยคำ ร้อยसानฝัน” คือ โครงการส่งเสริมความสัมพันธ์อันดีและความอบอุ่นในครอบครัว พร้อมกับส่งเสริมให้เด็กและเยาวชนเรียนรู้ทักษะการเขียนภาษาไทย เข้าถึงภาษาและวัฒนธรรมไทย ส่งเสริมการพัฒนาทั้งกายและใจ เกิดความภาคภูมิใจในความสามารถของตน

โครงการสมุดลายมือเกิดขึ้นจากแรงบันดาลใจของคุณแม่ท่านหนึ่งที่ทำกิจกรรมต่างๆ เกี่ยวกับ “ภาษาไทยและวัฒนธรรมไทย” มาตลอดในช่วงระยะเวลาที่ท่านอาศัยอยู่ในประเทศเยอรมนีจนถึงทุกวันนี้ และด้วยความร่วมมือของคุณพ่อคุณแม่หลายท่านที่คิดเหมือนกันว่า สมุดลายมือนี้คือที่ระลึกแห่งความเพียรพยายาม ที่ลูกฝึกหัดอ่านเขียนภาษาไทยแต่เล็ก นอกจากนั้น ลูกยังจะเห็นว่ามีเพื่อนๆ ในต่างแดนอีกทั่วประเทศ ที่เรียนภาษาแม่เช่นเดียวกับเขา

และแล้ว เรามาทำความรู้จักกับคุณลิน่า - จุไรวรรณ เคอร์เนอร์ ทีมงานฝ่ายส่งเสริมกิจกรรมครอบครัวของสมาคมธำราเจ้าของโครงการนี้กันนะคะ

ดิฉันตั้งใจที่เกิดเป็นคนไทย และรักประเทศไทยมาก ดิฉันมีความภาคภูมิใจในความเป็นไทย ที่เรามีภาษาอันแสนไพเราะเป็นของเราเอง มีวัฒนธรรมไทยที่สวยงาม มีอาหารอร่อยและอุดมสมบูรณ์ เมื่อดิฉันมีลูกสาวสองคนเป็นฝาแฝด ก็เริ่มคิดว่าจะถ่ายทอดสิ่งเหล่านี้ให้ลูกฝาแฝดได้รับรู้และภูมิใจความเป็นไทยไปพร้อมกับตนเองได้อย่างไร

สิ่งแรก ดิฉันคิดว่า “ภาษา” เป็นสิ่งสำคัญในการสื่อสารและถ่ายทอดความรู้สึกทุกสิ่งทุกอย่างได้ดี ลูกจะต้องพูด เขียน เรียนภาษาไทยกันก่อน เมื่อลูกเข้าใจภาษาไทยได้ดี ความสนใจในเรื่องต่างๆ ก็จะตามมาเป็นลำดับ ไม่ว่าจะเป็นวัฒนธรรมไทย ดนตรีไทยและประวัติศาสตร์ไทย ดิฉันจึงเริ่มสอนภาษาไทยให้ลูกที่บ้านพร้อมกับสอดแทรกวัฒนธรรมไทยไปด้วย สอนให้ลูกเรียนรู้ ปฏิบัติ ฝึกฝน อดทน ต่อสู้กับอุปสรรคต่างๆ ที่เกิดขึ้น ในขณะที่ลูกก็เติบโตมาในวัฒนธรรมเยอรมันของพ่อ ซึ่งไม่ใช่เรื่องง่ายเลยสำหรับการสอนเด็กสองภาษา และสองวัฒนธรรมที่แตกต่างกันมาก แต่ก็นับว่าความพยายามของดิฉันประสบความสำเร็จ ทุกวันนี้ ลูกสาวฝาแฝดทั้งสองคนสื่อสารด้วยภาษาไทยได้ดี อ่านออกเขียนได้ รวมทั้งยังมีความสามารถพิเศษในการแสดงนาฏศิลป์ไทย รวมทั้งทำอาหารไทยได้ด้วย

นอกจากสอนลูกของตัวเองแล้ว ดิฉันได้เข้าร่วมกับกลุ่มครูอาสาสมัครสอนภาษาไทยที่วัดให้แก่เด็กๆ หลายคนติดตามพ่อแม่มาทำบุญ จนถึงปัจจุบันนานถึง 8 ปีแล้ว นับว่าเป็นเรื่องน่ายินดีที่ได้เห็นว่ามีเด็กลูกครึ่งหรือเด็กไทยที่อยู่ในต่างแดนที่เข้าใจ ฟังพูดอ่านเขียนภาษาไทยได้เป็นจำนวนมากขึ้น

สืบเนื่องจากการที่ท่านอาศัยอยู่ในเยอรมนีมาเป็นเวลากว่าทศวรรษ ดิฉันพบว่าสังคมเยอรมันให้ความสำคัญกับสถาบันครอบครัวมาก วัดหยุดสุดสัปดาห์เป็นเสมือนวันครอบครัว พ่อแม่นิยมพาลูกทำกิจกรรมต่างๆ เช่น การเดินป่าชมธรรมชาติ การปั่นจักรยาน วาดน้ำวาดภาพ เล่นดนตรี ฯลฯ กิจกรรมต่างๆ ที่ทำร่วมกันนี้ทำให้พ่อแม่และลูกกระชับความสัมพันธ์ระหว่างกัน และสามารถถ่ายทอดความรักความผูกพันให้แก่กันและกันได้

ดิฉันจึงเห็นว่า การจัดทำโครงการสมุดลายมือ สามารถเชื่อมทั้งสองสิ่งนี้เข้าด้วยกัน คือส่งเสริมภาษาไทยไปพร้อมกับการทำกิจกรรมร่วมกันของคนในครอบครัว ดิฉันจึงขอเชิญชวนให้คุณพ่อคุณแม่ทุกท่านร่วมกันส่งเสริมให้เด็กๆ ชิดเขียนเรื่องราวเล่าสู่กันฟังด้วยลายมือของตนเอง แล้วเย็บเล่มเพื่อเป็นที่ระลึกในวัยเด็กกันค่ะ

โครงการสมุดลายมือ หมดเขตรับข้อเขียนจากเด็กๆ สิ้นเดือนมิถุนายน ศกนี้ค่ะ

กติกาในการเข้าร่วมกิจกรรมมีดังนี้

1. ส่งภาพถ่ายขนาดไม่ต่ำกว่า 1 MB ของผู้ปกครอง และเด็กหรือเยาวชนขณะร่วมกิจกรรมในเวลาว่าง โดยแต่ละครอบครัว ส่งได้ 1 รูป
2. ส่งบทความเกี่ยวกับภาพถ่าย ด้วยลายมือของเด็กในภาษาที่ตนเองถนัดความยาวสิบ บรรทัดและบทแปลเป็นภาษาไทยหรือภาษาที่สอง อีกหนึ่งภาษา เช่น เยอรมันหรือ อังกฤษ เป็นต้น ด้วยลายมือของเด็กอีกเช่นกัน
3. แนบลายเซ็นยินยอมของผู้ปกครอง เพื่อนำบทความและรูปลงตีพิมพ์ในสมุดที่ระลึกในวัยเด็ก "มีोन้อยๆ ร้อยถ้อยคำร้อยความฝัน"
4. ค่าลงทะเบียนครอบครัวละ 10 ยูโร ท่านจะได้รับสมุดหนึ่งเล่ม

กรุณาโอนเงินค่าลงทะเบียน หรือเงินบริจาคเพื่อสนับสนุนโครงการได้ที่
Name: Thara e.V.

Bank: Postbank Hannover

IBAN: DE85250100300686995302

Verwendungszweck: Family Projekt19

ผู้สมัครจากประเทศสวิสเซอร์แลนด์

ติดต่อจ่ายค่าลงทะเบียนที่คุณเหมียว

เงินที่เหลือจากค่าใช้จ่าย ต่าง ๆ ทางสมาคมจะสมทบทุนเพื่อสนับสนุนกิจกรรม ส่งเสริมดนตรีไทยของเด็กและเยาวชนต่อไป

ท่านสามารถส่งภาพถ่าย บทความ เอกสารยินยอมให้ตีพิมพ์บทความและรูปได้ทางไปรษณีย์
Chanattha Poldet Bökenförder Str. 54, 59557 Lippstadt Germany

หรือ ทางอีเมล info@tharaverein.de ก่อนวันที่ 31 กรกฎาคม 2019

บทความบางส่วนจะได้รับคัดเลือกตีพิมพ์ในวารสาร ชาราสัมพันธ์

ก่อนจากฝากเตือน...

โดย บุญมา นอลล์

ฝากเตือนเรื่องโพสต์ลงโซเชียลมีเดีย อาทิ Facebook, Instagram, Twitter หรือ Line ว่า ปัจจุบันนี้ศาลเยอรมันยอมรับสำเนา screenshot ของโพสต์เป็นหลักฐานประกอบการพิจารณาคดีแล้วค่ะ ขอยกตัวอย่างกรณีต่อไปนี้

สาวไทยชื่อ ก. ฟ้องเรียกเงินค่าเลี้ยงดูจากสามีชาวเยอรมันระหว่างแยกกันอยู่ก่อนหย่า แต่เจอสามีโต้ตอบโดยโชว์เอกสาร screenshot จากโพสต์ขายของ pre-order ของสาว ก. ซึ่งศาลเยอรมันรับเป็นหลักฐาน ใน screenshot สาว ก. โฆษณาขายของ pre-order ที่สาว ก. นิยมทำกันผ่านโซเชียลมีเดีย โดยโอ้อวดเพื่อให้หน้าเชื่อถือว่าเป็นตัวแทนระหว่างไทย - เยอรมนีทุก 2-3 เดือน พร้อมแปะรูปถ่ายสินค้าหลากหลายชนิดๆ และหลายชิ้นให้ดูว่าเหมือนขายสินค้ามืออาชีพและน่าเชื่อถือ นำเชื่อถือจริงๆ ค่ะ คือศาลเยอรมันเชื่อ โดยคำนวณค่าฟ้องใน 2 ประเด็นคือ

1. สาว ก. มีรายได้เลี้ยงตัวเองได้จากการขายสินค้าผ่านโซเชียลมีเดีย โดยน่าจะมียาได้ในระดับใกล้เคียงกับสามีหรือเพียงพอเลี้ยงดูตัวเองโดยไม่ต้องพึ่งสามี
2. สาว ก. ไม่ได้มีถิ่นพำนักหลักอยู่ในเยอรมนี เพราะจากข้อมูลในโพสต์ สาว ก. เดินทางไปมาระหว่างไทย - เยอรมนีทุกๆ 2-3 เดือน ค่าฟ้องของสาว ก. จึงไม่อยู่ในการพิจารณาของศาลเยอรมัน พุดง่ายๆ คือ ต้องไปพึ่งกฎหมายไทยว่ามีข้อกำหนดเรื่องเงินค่าเลี้ยงดูระหว่างแยกกันอยู่หรือไม่ — สาว ก. ย้ายออกจากบ้านที่อยู่กับสามีไปอยู่ที่อื่นโดยไม่แจ้งชื่อเข้าทะเบียนบ้านใหม่ เลยไม่มีหลักฐานทะเบียนราษฎร์ยืนยันถิ่นที่อยู่หลัก หนังสือยืนยันการเดินทางเข้าออกประเทศไทยจากตม.ไทยอาจจะช่วยให้ข้อมูลได้ว่าอยู่เมืองไทยนานกี่วัน แต่ก็ไม่ได้บอกว่ามีถิ่นพำนักหลักในเยอรมนี เพราะตม.เยอรมันไม่มีประทับตราเข้าออกหนังสือเดินทาง

มีประเด็นย่อยอีกว่า หลังแต่งงาน สาว ก. ไม่ได้ไปทำเรื่องแจ้งเปลี่ยนนามสกุลที่อำเภอที่เมืองไทย ทำให้เอกสารฝั่งเยอรมันซึ่งเป็นนามสกุลตามสามีไม่ตรงกับเอกสารฝั่งไทยที่ยังเป็นนามสกุลเดิมก่อนแต่งงาน เกือบเจอข้อหาหลอกลวงเพิ่มอีกกระทง — ดังนั้น ใครที่ยังไม่ทำเรื่องแจ้งแต่งงานหรือหย่าพร้อมเปลี่ยนนามสกุล ควรรีบไปทำให้เรียบร้อย อย่าคิดว่าไม่ใช่เรื่องสำคัญ

และอีกเกร็ดหนึ่งคือศาลเยอรมันแทบจะไม่รับฟังคำให้การที่มีพื้นฐานมาจากวัฒนธรรมต่างชาติเลย เพราะมันไม่มีในบริบทสังคมเยอรมัน เช่น “มีเงินใช้เพราะยืมเพื่อนหรือพี่น้องหยิบยืมให้” เป็นต้น

ปรัชญาในการใช้ชีวิตคู่จากทีมงานธรรมา

บอกรักกันทุกวันหรือบ่อยๆ ไว้ใจซึ่งกันและกัน มีเวลาไปไหนมาไหนหรือทำกิจกรรมร่วมกันบ่อยๆ เป็นที่ปรึกษาหรือปรับทุกข์ให้ซึ่งกันและกัน ใส่ใจกันและให้กำลังใจกัน รวมทั้งใช้ชีวิตแบบเท่าเทียมกัน คือไม่มีใครเหนือใคร เหมือนเราเป็นทีมเดียวกัน ไม่โทษเมื่อมีใครทำผิดพลาด

- **ชนัญญา พลเดช (ปัท)**

ให้เกียรติและยอมรับฟัง หมั่นคอยให้กำลังใจซึ่งกันและกัน มีอารมณ์ขันและเข้าใจวัฒนธรรมไทย

- **พัชฎาภรณ์ ชัลลาค (เอ)**

ไม่มีบุคคลสมบูรณ์แบบในโลก ดังนั้นความสุขจะเกิดขึ้นได้จากการยอมรับความต่างและความไม่สมบูรณ์แบบของอีกคน

- **นิษฐ์นิภา เอ็กซ์เนอร์ (ยู๋)**

การจะครองรักกันให้ยืนยาวต้องมีพื้นฐานของการเอาใจเขามาใส่ใจเรา เพราะเราต่างมาจากครอบครัวต่างวัฒนธรรม ต่างความคิดกัน เมื่อจะต้องมาอยู่ด้วยกันเราต้องปรับเปลี่ยนนิสัยต่างๆ เพื่อให้พบกันคนละครึ่งทาง รวมถึงการเข้าใจกัน ถ้อยทีถ้อยอาศัยกัน ไว้ใจกัน นับถือกัน ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน และให้อภัยกัน เมื่อฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งทำอะไรผิดพลาดไปก็พร้อมที่จะให้อภัยเสมอ เมื่ออภัยกันแล้วก็อย่าเอาเรื่องเก่ามาพูดย้ำความผิดของอีกฝ่าย ลดความคาดหวังของคุณครองของตน มีอารมณ์ขันและพูดคุยเรื่องที่จรรโลงใจ เพื่อสร้างความรักความอบอุ่นในครอบครัวเรา เพิ่มความหวานให้กันและกันเสมอ แล้วรักของเราจะไม่เก่าเลย

- **อรอุมา โสท์เดิร์ค (อร)**

ความรัก คือสิ่งที่สวยงาม เป็นหนึ่งในธรรมชาติที่สามารถเปลี่ยนแปลงได้อยู่เสมอ เราจะปรับตัวเพื่ออยู่กับความเปลี่ยนแปลงนั้นได้อย่างไรต่างหาก เราต้องยอมรับกันและกัน เป็นสิ่งสำคัญเบื้องต้นของการใช้ชีวิตคู่ร่วมกัน รู้จักให้อภัยและอย่าคาดหวังว่า “คู่ครองของคุณ” จะสมบูรณ์แบบ เพราะไม่มีใครที่จะสมบูรณ์แบบไปทั้งหมด แม้แต่ตัวเราเองยังมีทั้งจุดดีและไม่ดี และเมื่อเกิดปัญหาไม่เข้าใจกัน ก็สามารถจัดการกับความขัดแย้งนั้นได้ ความขัดแย้งถือเป็นเรื่องปกติของการใช้ชีวิตคู่ และอย่าลืม “เสริมความรัก” ให้เติบโต ความรักความเข้าใจกัน การดูแลเอาใจใส่ซึ่งกันและกัน การแสดงออกว่า “รัก” และเห็นคุณค่าของกันและกันอย่างสม่ำเสมอถือเป็นเรื่องสำคัญ เพราะจะเป็นสิ่งที่จะช่วยหล่อเลี้ยงจิตใจของกันและกันทั้งสองฝ่าย

- **จุไรวรรณ เคอร์เนอร์ (ลิน่า)**

